

Arrest

nr. 245 443 van 4 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juni 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven, ter kennis gebracht op 6 juni 2020. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: A. (..),

Voornaam: S. (..)

Geboortedatum: 01.01.1994

Geboorteplaats: Sotan

Nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Krachtens artikel 7, alinea 1, 3° en 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, krachtens artikel 74/14 §3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan om volgende redenen:

U wordt geacht door uw gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Uw recht op verblijf werd op 02.06.2020 beëindigd op basis van artikel 21. Deze beslissing werd op 03.06.2020 aan u betekend. Het beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingen betwistingen ingesteld kan worden, dan wel ingesteld werd tegen de beslissing tot beëindiging van uw verblijf d.d. 02.06.2020 heeft geen schorsende werking. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde wordt gemaakt aan uw verblijf.

Op 24.04.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar en werd u onttrokken uit de rechten conform artikel 31 eerste lid van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of een geestelijk gebrek van het slachtoffer. Dit feit pleegde u op 08.02.2015.

De feiten die u pleegde zijn bijzonder laakbaar. U maakte zich samen met een vriend schuldig aan verkrachting van een vrouw van middelbare leeftijd. Tijdens de feiten werd het slachtoffer ernstig toegetakeld.

De vrouw had u op 08.02.2015, samen met enkele van uw vrienden, op haar appartement binnengelaten om een geschil uit te praten met één van uw vrienden die zich voordeed als haar bovenbuur. Daarna vertrokken uw vrienden maar u bleef, met een tweede man, achter in het appartement. Onmiddellijk nadat uw vriend haar gewelddadig verkracht had, ging u de slaapkamer in, greep de vrouw bij de keel en gaf haar een aantal vuistslagen omdat ze zich hevig verzette en verkrachtte haar ook. Vervolgens ging u snel terug naar het appartement van uw vriend, meldde de aanwezigen dat de vrouw aan het wenen was en maande hen aan om meteen te vertrekken want u voorzag dat zij anders problemen gingen krijgen. De gepleegde feiten getuigen van een verregaand vervaagd normbesef, een perverse seksuele geaardheid en een laffe ingesteldheid. Nadat de vrouw door uw vriend werd verkracht heeft u, in plaats van haar te helpen, zich eveneens vergrepen aan het slachtoffer. U heeft misbruik gemaakt van de kwetsbaarheid van een alleenstaande vrouw door haar seksuele handelingen op te dringen. Dat het slachtoffer hier niet mee instemde was voor u van geen belang. U sloeg haar en greep haar bij de keel om haar weerstand te breken zodat u uw seksuele lusten kon botvieren. Deze gedwongen seksuele handelingen en de daarmee gepaard gaande brutaliteiten hebben traumatiserende gevolgen voor uw slachtoffer. Zij was na de feiten totaal in paniek, ze weende en de verbalisanten troffen haar in verwarde toestand en fysiek toegetakeld aan. Ook nog lang na de feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit op een zeer denigrerende manier wordt misbruikt en heeft een verwoestende impact op het leven van de slachtoffers. U heeft het slachtoffer gereduceerd tot een seksueel object bestemd om uw seksuele driften te bevredigen. U heeft het veiligheidsgevoel en de seksuele integriteit van deze vrouw onherstelbaar beschadigd. Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. De maatschappij en vrouwen in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen individuen zoals u die zich seksueel geweld op vrouwen permitteren en schijnbaar niet begrijpen dat vrouwen in deze maatschappij, in alle omstandigheden respectvol behandeld dienen te worden. Uw gedrag is niet in overeenstemming met de geldende waarden.

Daarenboven blijkt uit het vonnis een verontrustend gebrek aan schuldinzicht. Ondervraagd over de feiten, beweerde u in eerste instantie u niets meer te herinneren van de bewuste avond omdat u teveel gedronken had. U was nochtans diegene die uzelf in deze toestand had gebracht wetende dat u zich dan niet kunt beheersen. U opperde de mogelijkheid dat u het slachtoffer van seksueel misbruik zou kunnen geweest zijn. U verklaarde op 22.06.2016 tijdens het gerechtelijk onderzoek: "Ik vraag me alleen maar af hoe iemand zo maar binnen kan komen bij iemand die je niet kent. Het kan zijn dat die vrouw mij misbruikt heeft en mij naar binnen heeft gesleurd, zoiets is mogelijk. Als er zoiets zou gebeuren in mijn appartement dan zou het mijn verantwoordelijkheid geweest zijn, als het in haar appartement gebeurt, dan is het haar verantwoordelijkheid. U moet eens aan de vrouw vragen hoe het mogelijk is dat ze iemand heeft binnengelaten die ze niet kent. Misschien was ze wel dronken en heeft ze mij misbruikt, ik weet het niet". Deze uitspraken tonen duidelijk aan dat u toen (tijdens het gerechtelijk onderzoek) geen greintje berouw of mededogen had voor het slachtoffer. U volhardde in de mogelijkheid dat het slachtoffer schuldig was aan wat haar overkomen is m.a.w. dat ze de verkrachting heeft mogelijk gemaakt. Het feit dat de vrouw u tot haar appartement toegelaten heeft, was voor u blijkbaar het signaal om uw seksuele lusten de vrije loop te laten. U heeft onmiskenbaar een verwrongen beeld van relaties tussen mannen en vrouwen en deze strookt niet met de gangbare waarden en normen van deze maatschappij. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit het arrest van de RVV d.d. 11.03.2020 alsook uit uw schrijven d.d. 14.05.2020 blijkt dat u het slachtoffer afbetaalt en dat u schriftelijk excuses aan het slachtoffer aangeboden heeft. Volgens uw advocaat zou u, nu u in detentie zit, u weldegelijk bewust zijn van de ernst van de gepleegde feiten. De RVV merkt terecht op dat uw spijtbetuigingen en de financiële vergoeding van uw slachtoffer (hetgeen geldt als een uitvoeringsmodaliteit van het vonnis van 24.04.2017), echter geen afbreuk doen aan de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten.

Uit het vonnis van de SURB d.d. 27.11.2019 blijkt: "Betrokkene wijt de feiten aan alcoholgebruik, maar ontkent de aanwezigheid van een alcoholproblematiek. Hij stelt zich de feiten niet te kunnen herinneren. De psychosociale dienst ziet de feiten als een gevolg van zijn persoonlijkheidsproblematiek, psychopate elementen en een seksuele problematiek, gecombineerd met alcoholmisbruik en een vertekend man-vrouw beeld." En: "Uit de uitgevoerde gerechtsexpertise in 2016 weerhoudt de rechtbank dat de kans op recidive hoog wordt ingeschat. Enkel chemische castratie is efficiënt, psychotherapie ter preventie van zedendelicten daarentegen compleet zinloos. Maatregelen ter preventie van alcoholmisbruik, zoals onder meer het toedienen van Antabuse, kan nuttig zijn maar onvoldoende om de maatschappij afdoend te beveiligen." Hoewel u zich aanvankelijk bereid verklaarde het aspect van chemische castratie te bekijken, blijkt uit het SURB vonnis d.d. 22.01.2020: "Uit het verslag van psychiater G. Stellemans, daterend van december 2019, blijkt dat betrokkene geen hormonenbehandeling wenst, wat een eerste vereiste is om tot chemische castratie te kunnen overgaan. Ter zitting stelt dhr. A. (...) inderdaad geen hormonenbehandeling te willen gezien dit zijn toekomst zou beperken en te kiezen voor strafeinde dat zich situeert op 07.06.2020. U bent niet bereid een medische behandeling te ondergaan om uw seksuele impulsen onder controle te houden. Uw advocaat heeft u aangemeld bij het CAW Oost Vlaanderen om in behandeling te gaan bij Amfora (een samenwerkingsverband van twee CGG en een CAW) om uw grensoverschrijdend gedrag in te dijken. Maar in uw geval blijkt psychotherapie compleet zinloos (zie SURB vonnis 27.11.2019). Bijgevolg besluit de SURB op d.d. 22.01.2020 dat : "Actueel ontbreekt een volledig en concreet recidive beperkend reclasseringsplan dat tegemoet kan komen aan de kans op het hen/al in plegen nieuwe ernstige strafbare feiten." U bent momenteel nog steeds een potentieel gevaar voor (de vrouwelijke helft van) de maatschappij.

De SURB verleende u bij vonnis d.d. 27.11.2019 drie uitgangsvergunningen om een psychiater, verbonden aan een CGG, of een privé-psychiater, te consulteren in het kader van de opstart van chemische castratie.. U heeft 1 uitgaansvergunning gebruikt die blijkbaar zonder problemen verlopen is . Dit wil echter niet zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich houdt aan de voorwaarden van deze vergunning wil u in de toekomst verder kunnen genieten van deze maatregel. Bovendien is recidive door de strikte voorwaarden waaraan deze uitgaansvergunningen gekoppeld zijn, tot het minimum beperkt. Voer de volledigheid en niettegenstaande de klacht geklasseerd werd, wordt vastgesteld dat uit het SURB vonnis d.d. 03.10.2018 blijkt: "Hij beschikt over een blanco stafregister; doch is politieel gekend aangaande een klacht in 2014 wegens aanranding van de eerbaarheid van een minderjarig meisje met een mentale beperking. Volgens betrokkene wou het meisje hem verleiden. Dit dossier werd evenwel zonder gevolg geklasseerd."

Het is duidelijk dat u bepaalde normen en waarden van het gastland, niet begrepen heeft. U heeft niet begrepen hoe de verhoudingen tussen mannen en vrouwen verlopen in onze westerse maatschappij. Respect voor vrouwen in al zijn aspecten en in alle omstandigheden is in onze samenleving een basiswaarde. Uw integratie is op dat vlak dan ook een mislukking. Bovendien blijkt dat het recidivegevaar hoog wordt ingeschat. Daar er tot op heden geen oplossing is, noch voor uw

alcoholprobleem, noch voor uw seksueel probleem, kan er niet uitgesloten worden dat u in een vergelijkbare situatie opnieuw seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De maatschappij kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw plaatsvinden, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop aangezien u er niet voor terugschrikt om hierbij geweld te gebruiken. Uw gedrag getuigt van een zwak moreel normbesef en van een totaal gebrek aan respect voor vrouwen. Het opdringen van seksuele handelingen en het gebruik van geweld is onaanvaardbaar, U heeft de fundamentele waarden van dit land totaal miskend. De maatschappij heeft de plicht haar onderdanen te beschermen tegen personen zoals u.

In uw schrijven d.d. 14.05.2020 beklemt u dat u spijt heeft van wat er gebeurd is en geeft u aan dat u tijdens uw detentie u terdege bewust geworden bent van de ernst van de feiten. U betuigt uw medeleven met het slachtoffer en beweert dat u niet meer de persoon bent die u was toen u de feiten pleegde die tot uw veroordeling hebben geleid. U belooft voortaan de wetten te zullen respecteren en verklaart dat u tussen de feiten en uw arrestatie goed bezig was. U geeft aan dat u na uw invrijheidstelling bij een vriend kan gaan wonen tot u weer op eigen benen kan staan en u zou aan de slag kunnen bij een kledingzaak in Middelkerke. U stelt heel wat cursussen gevolgd te hebben en u wil uw toekomst hier verder opbouwen. Het gegeven dat u na de verkrachting met geweld d.d. 08.02.2015 tot aan uw aanhouding op 08.06.2016 geen andere/nieuwe feiten gepleegd heeft, doet geen afbreuk aan de bijzondere ernst van de feiten waarvoor u veroordeeld werd op 24.04.2017, gelet op het korte tijdsverloop.

Dat u als persoon veranderd zou zijn, is een loutere bewering en er is geen enkel bewijs om deze overtuiging te staven. Het is opmerkelijk dat u met geen woord rept over uw problemen die mede aan de basis lagen van de gepleegde feiten met name uw alcohol- en seksueel probleem. U bent schijnbaar niet bezig om een oplossing te zoeken voor deze duidelijke tekortkomingen. De mogelijke begeleiding bij Amfora, waar uw advocaat u voor heeft aangemeld, is tot vandaag onzeker en volgens de gerechtsexpertise van 2016 in uw geval 'compleet zinloos'. Ook het SURB-vonnis d.d. 22.01.2020 maakt melding van het ontbreken van een concreet recidive beperkend reclasseringsplan. De gerechtsexpertise van 2016 schat de kans op recidive hoog in, reden waarom chemische castratie werd voorgesteld als enig efficiënte oplossing voor uw probleem, hetgeen u geweigerd heeft. In een ongedateerde brief aan de rechter klaagt u aan dat het gesprek met de gerechtspsychiater in 2016 niet in goede omstandigheden verlopen is omdat u toen nog niet voldoende Nederlands sprak om te begrijpen waarover dit gesprek ging en u schrijft : "Naar mijn idee heeft deze psychiater gewoon zijn mening op papier gezet zonder met mij echt een gesprek te doen". Dat de PSD nog steeds zijn advies baseert op de bevindingen van dit onderzoek, vindt u dan ook onjuist. Zelfs indien uw Nederlands toen nog niet optimaal ontwikkeld was, is het weinig aannemelijk dat de gerechtspsychiater uw persoonlijkheid verkeerd ingeschat zou hebben en dat de PSD verder bouwt op onjuiste inschattingen. Dat de gerechtspsychiater zijn visie over u uit zijn mouw zou hebben geschud/verzonnen zonder u begrepen te hebben, zoals u lijkt te impliceren, zou deontologisch onverantwoord zijn en strookt niet met de beroepsernst van een deskundige. Eerder kan uit uw schrijven afgeleid worden dat u nog steeds niet echt lijkt te beseffen dat er weldegelijk een probleem bestaat.

Uw intentie om uw leven een positieve wending te geven en geen strafbare feiten meer te plegen, uw nieuwe inzichten en de verandering die u zou doorgemaakt hebben, zijn op zich geen garantie dat u voortaan niet meer in de fout zult gaan. Er zijn geen elementen die in die richting wijzen. Het tegendeel valt eerder te vrezen daar u nog steeds met dezelfde problemen te kampen heeft dan ten tijde van de feiten en u chemische castratie weigert. De maatschappij kan het risico niet nemen dat u opnieuw overgaat tot het plegen van zwaarwichtige feiten. Zij dient te voorkomen dat dergelijk seksueel grensoverschrijdend gedrag zich herhaalt. U heeft aangetoond niet in staat te zijn de geldende waarden en normen van deze maatschappij betreffende de positie van de vrouw te respecteren en er is geen reden om aan te nemen dat dit nu anders zou zijn.

+++

Op 16.04.2020 werd u via de griffie van de gevangenis van Wortel op de hoogte gesteld dat er overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en dat u mogelijkerwijze de toegang tot het Belgische grondgebied ontzegd zou worden op grond van redenen van openbare orde. U kreeg een vragenlijst toegestuurd met de uitleg over de procedure. U werd in overeenstemming met artikel 62§1, van de vreemdelingenwet in de gelegenheid gesteld om binnen 15 dagen de vragenlijst in te vullen en om eventuele bewijsstukken voor te leggen en uw mening te geven. Uw advocaat vroeg op 28.04.2020 een bijkomende termijn van 15 dagen om de nodige stavingstukken te verzamelen. U bezorgde de vragenlijst en bewijsstukken terug op 14.05.2020. Met alle door u aangedragen elementen werd rekening gehouden bij het opstellen van onderhavige beslissing.

+++

In de vragenlijst die u invulde, verklaarde u geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België.

U heeft 3 neven die in België wonen: R. A. S. (...) (op basis van de door u verstrekte gegevens niet terug te vinden in onze bestanden), N. F. (...) (geboren op 30.09.2001 te Sotan, van Afghaanse nationaliteit, erkend vluchteling sinds 12.10.2018) en N. S. (...) (geboren op 01.01.1993 te Sotan, van Afghaanse nationaliteit, erkend vluchteling sinds 14.04.2017). Opdat een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw neven, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Bijkomende elementen van afhankelijkheid met één van deze neven, worden niet aangetoond. U beperkt zich ertoe te stellen dat uw neven op het grondgebied verblijven. Hoewel zij toelating hebben u te bezoeken in de gevangenis, bezochten zij u tot op heden (28.05.2020) niet. Een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) voor wat betreft de relatie tussen u en uw neven is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. De contacten met uw neven kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en middels bezoeken in het derde land waar u zich zou vestigen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie het land waar u zich zal vestigen.

In het formulier hoorrecht dat u op 14.05.2020 invulde, verklaart u dat u in 2014 in Pakistan huwde met de Afghaanse M. F. (...). In het asielgehoor d.d. 18.06.2012 gaf u reeds aan dat u verloofd was met M. F. (...). Uit nazicht blijkt dat er inderdaad een reisdocument voor vluchtelingen afgeleverd werd aan u op 04.03.2014 (geldigheidsduur van dergelijk document is in principe 2 jaar). Uw echtgenote zou volgens uw verklaringen op 02.07.2016 bevallen zijn van uw zoon A. W. (...) die verwekt zou zijn in Pakistan. Momenteel zouden zij woonachtig zijn in Afghanistan. Indien uw zoon weldegelijk op 02.07.2016 geboren werd en in Pakistan verwekt werd, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u ook in de loop van 2015 naar Pakistan afreisde. U geeft aan dat ook uw echtgenote en zoon de wens hebben Afghanistan te ontvluchten. Uit uw administratief dossier blijkt dat u nooit stappen ondernam om uw echtgenote in het kader van een gezinshereniging naar België te laten komen, vóór u in de gevangenis terecht kwam had u nochtans de kans daartoe. Het is niet geweten hoelang uw echtgenote in Pakistan verbleef, u verklaarde wel dat uw schoonvader vroeger in Pakistan woonde. Er werd ook niet aangegeven waarom uw schoonfamilie ervoor koos terug te keren naar Afghanistan ondanks dat ze het daar te gevaarlijk vinden. U toont niet aan dat er onoverkomelijke obstakels zouden zijn om in de toekomst een gezinsleven uit te bouwen in bijvoorbeeld Pakistan: u ging er meermaals en schijnbaar zonder problemen heen, uw schoonfamilie heeft er gewoond, u bent er gehuwd en uw zoon is er verwekt zoals blijkt uit uw eigen verklaringen.

+++

U kwam op 18.06.2012 in België aan en u diende een asielaanvraag in. Hetzelfde jaar werd u het vluchtelingenstatuut toegekend. Een tweetal jaar na uw aankomst in België werd u al opgemerkt door de politiediensten omwille van een klacht wegens aanranding van de eerbaarheid die evenwel zonder gevolg geklasseerd werd. U was nog geen drie jaar in België toen u op 08.02.2015 samen met een vriend een vrouw met geweld verkrachtte. U verblijft ondertussen bijna 8 jaar in België waarvan u bijna de helft in detentie doorbracht.

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw privéleven. Het is immers begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier begon te ontwikkelen. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd kan worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd is, België verlaat. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren en een inburgeringsattest behaalde, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle erkende vluchtelingen of subsidiair beschermden die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn verplicht een inburgeringstraject te volgen. De contacten met vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door moderne communicatiemiddelen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Geheel terzijde kan opgemerkt worden dat de vrienden die toelating hebben u te bezoeken in de gevangenis allen van Afghaanse origine zijn.

U verklaart dag en nacht gewerkt te hebben in België en legt loonstrookjes, arbeidscontracten, uw loopbaangegevens en een werkgeversattest voor om dat aan te tonen. Dat u wat gewerkt heeft in België, wijzigt niks aan de vaststelling dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten vormt daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit uw persoonlijk handelen komt immers een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren en het valt helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal

herhalen wanneer u in een gelijkaardige situatie terechtkomt. Dat u na uw vrijstelling onmiddellijk terug ergens aan de slag zou kunnen, garandeert niet dat u geen nieuwe feiten meer zou plegen. Op 08.02.2015, de dag dat u de ernstige feiten die tot uw veroordeling leidden, pleegde, had u immers ook gewerkt zoals blijkt uit het loopbaanoverzicht dat u voorlegde. De vaardigheden die u heeft opgepikt tijdens uw werk in België en de talrijke opleidingen die u in de gevangenis volgde o.a. als bakker, zijn voor u een meerwaarde en kunnen u in de toekomst van nut zijn.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, van het EVRM wordt een inmenging in het privéleven echter toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er werd reeds uitvoerig uiteengezet waarom uw gedrag geacht wordt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving en dit weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. Uit de aard en bijzondere ernst van de feiten waarvoor u veroordeeld werd, blijkt dat u door toedoen van uw persoonlijk gedrag een gevaar voor de samenleving vormt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Krachtens artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is het noodzakelijk om u zonder verwijl naar de grens van Pakistan terug te leiden om de volgende redenen:

Uw recht op verblijf werd op 02.06.2020 beëindigd op basis van artikel 21 (redenen van openbare orde). Deze beslissing werd op 03.06.2020 aan u betekend. Het beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingesteld kan worden, dan wel ingesteld werd tegen de beslissing tot beëindiging van uw verblijf d.d. 02.06.2020 heeft geen schorsende werking. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde wordt gemaakt aan uw verblijf.

De feiten waarvoor u op 24.04.2017 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Brugge zijn bijzonder laakbaar. U maakte zich samen met een vriend schuldig aan verkrachting van een vrouw van middelbare leeftijd. Tijdens de feiten werd het slachtoffer ernstig toegetakeld.

De gepleegde feiten getuigen van een verregaand vervaagd normbesef, een perverse seksuele geaardheid en een laffe ingesteldheid. Nadat de vrouw door uw vriend werd verkracht heeft u, in plaats van haar te helpen, zich eveneens vergrepen aan het slachtoffer. U heeft misbruik gemaakt van de kwetsbaarheid van een alleenstaande vrouw door haar seksuele handelingen op te dringen. Dat het slachtoffer hier niet mee instemde was voor u van geen belang. U sloeg haar en greep haar bij de keel om haar weerstand te breken zodat u uw seksuele lusten kon botvieren. Deze gedwongen seksuele handelingen en de daarmee gepaard gaande brutaliteiten hebben traumatiserende gevolgen voor uw slachtoffer. Zij was na de feiten totaal in paniek, ze weende en de verbalisanten troffen haar in verwarde toestand en fysiek toegetakeld aan. Ook nog lang na de feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit op een zeer denigrerende manier wordt misbruikt en heeft een verwoestende impact op het leven van de slachtoffers. U heeft het slachtoffer gereduceerd tot een seksueel object bestemd om uw seksuele driften te bevredigen. U heeft het veiligheidsgevoel en de seksuele integriteit van deze vrouw onherstelbaar beschadigd. Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. De maatschappij en vrouwen in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen individuen zoals u die zich seksueel geweld op vrouwen permitteren en schijnbaar niet begrijpen dat vrouwen in deze maatschappij, in alle omstandigheden respectvol behandeld dienen te worden. Uw gedrag is niet in overeenstemming met de geldende waarden.

Daarenboven blijkt uit het vonnis een verontrustend gebrek aan schuldinzicht. Ondervraagd over de feiten, beweerde u in eerste instantie u niets meer te herinneren van de bewuste avond omdat u teveel gedronken had. U was nochtans diegene die uzelf in deze toestand had gebracht wetende dat u zich dan niet kunt beheersen. U opperde de mogelijkheid dat u het slachtoffer van seksueel misbruik zou kunnen geweest zijn. U verklaarde op 22.06.2016 tijdens het gerechtelijk onderzoek: "Ik vraag me alleen maar af hoe iemand zo maar binnen kan komen bij iemand die je niet kent. Het kan zijn dat die vrouw mij misbruikt heeft en mij naar binnen heeft gesleurd, zoiets is mogelijk. Als er zoiets zou gebeuren in mijn appartement dan zou het mijn verantwoordelijkheid geweest zijn, als het in haar appartement gebeurt, dan is het haar verantwoordelijkheid. U moet eens aan de vrouw vragen hoe het mogelijk is dat ze iemand heeft binnengelaten die ze niet kent. Misschien was ze wel dronken en heeft ze mij misbruikt, ik weet het niet". Deze uitspraken tonen duidelijk aan dat u toen (tijdens het gerechtelijk onderzoek) geen greintje berouw of mededogen had voor het slachtoffer. U volhardde in de mogelijkheid dat het slachtoffer schuldig was aan wat haar overkomen is m.a.w. dat ze de verkrachting heeft mogelijk gemaakt. Het feit dat de vrouw u tot haar appartement toegelaten heeft, was voor u blijkbaar het signaal om uw seksuele lusten de vrije loop te laten. U heeft onmiskenbaar een verwrongen beeld van relaties

tussen mannen en vrouwen en deze strookt niet met de gangbare waarden en normen van deze maatschappij. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit het arrest van de RW d.d. 11.03.2020 alsook uit uw schrijven d.d. 14.05.2020 blijkt dat u het slachtoffer afbetaalt en dat u schriftelijk excuses aan het slachtoffer aangeboden heeft. Volgens uw advocaat zou u, nu u in detentie zit, u weldegelijk bewust zijn van de ernst van de gepleegde feiten, De RVV merkt terecht op dat uw spijtbetuigingen en de financiële vergoeding van uw slachtoffer (hetgeen geldt als een uitvoeringsmodaliteit van het vonnis van 24.04.2017), echter geen afbreuk doen aan de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten.

Uit het vonnis van de SURB d.d. 27.11.2019 blijkt: "Betrokkene wijt de feiten aan alcoholgebruik, maar ontkent de aanwezigheid van een alcoholproblematiek. Hij stelt zich de feiten niet te kunnen herinneren. De psychosociale dienst ziet de feiten als een gevolg van zijn persoonlijkheidsproblematiek, psychopate elementen en een seksuele problematiek, gecombineerd met alcoholmisbruik en een vertekend man-vrouw beeld." En: "Uit de uitgevoerde gerechtsexpertise in 2016 weerhoudt de rechtbank dat de kans op recidive hoog wordt ingeschat. Enkel chemische castratie is efficiënt, psychotherapie ter preventie van zedendelicten daarentegen compleet zinloos.

Maatregelen ter preventie van alcoholmisbruik, zoals ondermeer het toedienen van Antabuse, kan nuttig zijn maar onvoldoende om de maatschappij afdoend te beveiligen." Hoewel u zich aanvankelijk bereid verklaarde het aspect van chemische castratie te bekijken, blijkt uit het SURB vonnis d.d. 22.01.2020: "Uit het verslag van psychiater G. Stellemans, daterend van december 2019, blijkt dat betrokkene geen hormonenbehandeling wenst, wat een eerste vereiste is om tot chemische castratie te kunnen overgaan. Ter zitting stelt dhr. A. (..) inderdaad geen hormonenbehandeling te willen gezien dit zijn toekomst zou beperken en te kiezen voor strafeinde dat zich situeert op 07.06.2020." U bent niet bereid een medische behandeling te ondergaan om uw seksuele impulsen onder controle te houden. Uw advocaat heeft u aangemeld bij het CAW Oost Vlaanderen om in behandeling te gaan bij Amfora (een samenwerkingsverband van twee CGG en een CAW) om uw grensoverschrijdend gedrag in te dijken. Maar in uw geval blijkt psychotherapie compleet zinloos (zie SURB vonnis 27.11.2019). Bijgevolg besluit de SURB op d.d. 22.01.2020 dat : "Actueel ontbreekt een volledig en concreet recidive beperkend reclasseringsplan dat tegemoet kan komen aan de kans op het hervat in plegen nieuwe ernstige strafbare feiten." U bent momenteel nog steeds een potentieel gevaar voor (de vrouwelijke helft van) de maatschappij.

De SURB verleende u bij vonnis d.d. 27.11.2019 drie uitgangsvergunningen om een psychiater, verbonden aan een CGG, of een privé-psychiater, te consulteren in het kader van de opstart van chemische castratie. U heeft 1 uitgaansvergunning gebruikt die blijkbaar zonder problemen verlopen is . Dit wil echter niet zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich houdt aan de voorwaarden van deze vergunning wil u in de toekomst verder kunnen genieten van deze maatregel. Bovendien is recidive door de strikte voorwaarden waaraan deze uitgaansvergunningen gekoppeld zijn, tot het minimum beperkt. Voer de volledigheid en niettegenstaande de klacht geklasseerd werd, wordt vastgesteld dat uit het SURB vonnis d.d. 03.10.2018 blijkt: "Hij beschikt over een blanco staf register, doch is politieel gekend aangaande een klacht in 2014 wegens aanranding van de eerbaarheid van een minderjarig meisje met een mentale beperking. Volgens betrokkene wou het meisje hem verleiden. Dit dossier werd evenwel zonder gevolg geklasseerd."

Het is duidelijk dat u bepaalde normen en waarden van het gastland, niet begrepen heeft. U heeft niet begrepen hoe de verhoudingen tussen mannen en vrouwen verlopen in onze westerse maatschappij. Respect voor vrouwen in al zijn aspecten en in alle omstandigheden is in onze samenleving een basiswaarde. Uw integratie is op dat vlak dan ook een mislukking. Bovendien blijkt dat het recidivegevaar hoog wordt ingeschat. Daar er tot op heden geen oplossing is, noch voor uw alcoholprobleem, noch voor uw seksueel probleem, kan er niet uitgesloten worden dat u in een vergelijkbare situatie opnieuw seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De maatschappij kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw plaatsvinden, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop aangezien u er niet voor terugschrikt om hierbij geweld te gebruiken. Uw gedrag getuigt van een zwak moreel normbesef en van een totaal gebrek aan respect voor vrouwen. Het opdringen van seksuele handelingen en het gebruik van geweld is onaanvaardbaar. U heeft de fundamentele waarden van dit land totaal miskend. De maatschappij heeft de plicht haar onderdanen te beschermen tegen personen zoals u.

Uw intentie om uw leven een positieve wending te geven en geen strafbare feiten meer te plegen, uw nieuwe inzichten en de verandering die u zou doorgemaakt hebben, zijn op zich geen garantie dat u voortaan niet meer in de fout zult gaan. Er zijn geen elementen die in die richting wijzen. Het tegendeel valt eerder te vrezen daar u nog steeds met dezelfde problemen te kampen heeft dan ten tijde van de feiten en u chemische castratie weigert. De maatschappij kan het risico niet nemen dat u opnieuw

overgaat tot het plegen van zwaarwichtige feiten. Zij dient te voorkomen dat dergelijk seksueel grensoverschrijdend gedrag zich herhaalt.

+++

Op 18.06.2012 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in. U verklaarde daarbij op 17.06.2012 in België aangekomen te zijn en stelde Afghanistan ongeveer twee maanden voor uw aankomst in België verlaten te hebben.

Op 29.11.2012 kende het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) u het statuut van vluchteling toe.

Op 28.09.2017 nam, het CGVS steunend op artikel 55/3/1 §1, van de Vreemdelingenwet, de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus, u wordt immers beschouwd als een gevaar voor de samenleving. Deze beslissing werd u ter kennis gebracht op 29.09.2017. Op 13.10.2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RW) een verzoekschrift in tegen deze beslissing. Op 11.03.2020 bevestigde de RW de intrekking van uw vluchtelingenstatus.

Uit de de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus blijkt: "Het CGVS is van oordeel dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan." In uw schrijven d.d. 14.05.2020 zet u uitgebreid uiteen waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren.

U verklaarde dat u in 2014 in Pakistan huwde met de Afghaanse M. F. (...). Uw echtgenote zou volgens uw verklaringen op 02.07.2016 bevallen zijn van uw zoon A. W. (...) die verwelpt zou zijn in Pakistan. Uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat u minstens tweemaal naar Pakistan afreisde om er tijd met uw echtgenote door te brengen. Uw schoonvader en uw echtgenote zouden een tijd in Pakistan gewoond hebben, maar zouden inmiddels teruggekeerd zijn naar Afghanistan omwille van redenen die u onvermeld laat. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke obstakels zouden bestaan om terug te keren naar Pakistan en daar een gezinsleven met uw echtgenote en zoon op te bouwen. U hebt er minstens tweemaal blijkbaar probleemloos verbleven, bent er gehuwd en hebt een echtgenote die er, samen met haar familie, (tijdelijk) verbleven heeft.

Onderhavige beslissing legt u op België te verlaten maar houdt niet in dat u teruggeleid zal worden naar Afghanistan. Er zal nagegaan worden of u naar Pakistan teruggeleid kan worden. Het is een gevolg van uw persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat u het grondgebied van België dient te verlaten.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Krachtens artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient u te dien einde opgesloten te worden, aangezien uw terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Uw recht op verblijf werd op 02.06.2020 beëindigd op basis van artikel 21 (redenen van openbare orde). Deze beslissing werd op 03.06.2020 aan u betekend. Het beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingesteld kan worden, dan wel ingesteld werd tegen de beslissing tot beëindiging van uw verblijf d.d. 02.06.2020 heeft geen schorsende werking. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde wordt gemaakt aan uw verblijf. Bovendien maakt u het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk.

Uit uw schrijven d.d. 14.05.2020 blijkt dat u verkiest in België te blijven, het is dan ook niet onredelijk aan te nemen dat u zich niet aan de verwijderingsmaatregel zal houden en de verwijderingsprocedure zal belemmeren.

Op basis van de in artikel 1, § 2, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet vastgelegde criteria kan geconcludeerd worden dat er in uwen hoofde een risico op onderduiken bestaat.

Gezien u vatbaar bent om de openbare orde opnieuw te schaden is het derhalve noodzakelijk u op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde uw effectieve repatriëring te verzekeren.

Gezien u niet in bezit bent van een geldig reisdocument, is het noodzakelijk u ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Pakistan.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Wortel en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 06.06.2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum "

1.2. Op 5 juni 2020 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd, ter kennis gebracht op 6 juni 2020. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: A. (..),

Voornaam: S. (..)

Geboortedatum: 01.01.1994

Geboorteplaats: Sotan

Nationaliteit: Afghanistan

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor België.

De beslissing tot verwijdering van 05.06.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid:

Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle door u aangedragen elementen.

Op 24.04.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar en werd u onttrokken uit de rechten conform artikel 31 eerste lid van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of een geestelijk gebrek van het slachtoffer. Dit feit pleegde u op 08.02.2015.

De feiten die u pleegde zijn bijzonder laakbaar. U maakte zich samen met een vriend schuldig aan verkrachting van een vrouw van middelbare leeftijd. Tijdens de feiten werd het slachtoffer ernstig toegetakeld. De vrouw had u op 08.02.2015, samen met enkele van uw vrienden, op haar appartement binnengelaten om een geschil uit te praten met één van uw vrienden die zich voordeed als haar bovenbuur. Daarna vertrokken uw vrienden maar u bleef, met een tweede man, achter in het appartement. Onmiddellijk nadat uw vriend haar gewelddadig verkracht had, ging u de slaapkamer in, greep de vrouw bij de keel en gaf haar een aantal vuistslagen omdat ze zich hevig verzette en verkrachtte haar ook. Vervolgens ging u snel terug naar het appartement van uw vriend, meldde de aanwezigen dat de vrouw aan het wenen was en maande hen aan om meteen te vertrekken want u voorzag dat zij anders problemen gingen krijgen. De gepleegde feiten getuigen van een verregaand vervaagd normbesef, een perverse seksuele geaardheid en een laffe ingesteldheid. Nadat de vrouw door uw vriend werd verkracht heeft u, in plaats van haar te helpen, zich eveneens vergrepen aan het slachtoffer. U heeft misbruik gemaakt van de kwetsbaarheid van een alleenstaande vrouw door haar seksuele handelingen op te dringen. Dat het slachtoffer hier niet mee instemde was voor u van geen belang. U sloeg haar en greep haar bij de keel om haar weerstand te breken zodat u uw seksuele lusten kon botvieren. Deze gedwongen seksuele handelingen en de daarmee gepaard gaande brutaliteiten hebben traumatiserende gevolgen voor uw slachtoffer. Zij was na de feiten totaal in paniek, ze weende en de verbalisanten troffen haar in verwarde toestand en fysiek toegetakeld aan. Ook nog lang na de feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit op een zeer denigrerende manier wordt misbruikt en heeft een verwoestende impact op het leven van de slachtoffers. U heeft het slachtoffer gereduceerd tot een seksueel object bestemd om uw seksuele driften te bevredigen. U heeft het veiligheidsgevoel en de seksuele integriteit van deze vrouw onherstelbaar beschadigd.

Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. De maatschappij en vrouwen in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen individuen zoals u die zich seksueel geweld op vrouwen permitteren en schijnbaar niet begrijpen dat vrouwen in deze maatschappij, in alle omstandigheden respectvol behandeld dienen te worden. Uw gedrag is niet in overeenstemming met de geldende waarden. Daarenboven blijkt uit het vonnis een verontrustend gebrek aan schuldinzicht. Ondervraagd over de feiten, beweerde u in eerste instantie u niets meer te herinneren van de bewuste avond omdat u teveel gedronken had. U was nochtans diegene die uzelf in deze toestand had gebracht wetende dat u zich dan niet kunt beheersen. U opperde de mogelijkheid dat u het slachtoffer van seksueel misbruik zou kunnen geweest zijn. U verklaarde op 22.06.2016 tijdens het gerechtelijk onderzoek: "Ik vraag me alleen maar af hoe iemand zo maar binnen kan komen bij iemand die je niet kent. Het kan zijn dat die vrouw mij misbruikt heeft en mij naar binnen heeft gesleurd, zoiets is mogelijk. Als er zoiets zou gebeuren in mijn appartement dan zou het mijn verantwoordelijkheid geweest zijn, als het in haar appartement gebeurt, dan is het haar verantwoordelijkheid. U moet eens aan de vrouw vragen hoe het mogelijk is dat ze iemand heeft binnengelaten die ze niet kent. Misschien was ze wel dronken en heeft ze mij misbruikt, ik weet het niet". Deze uitspraken tonen duidelijk aan dat u tijdens het gerechtelijk onderzoek geen greintje berouw of mededogen had voor het slachtoffer. U volhardde in de mogelijkheid dat het

slachtoffer schuldig was aan wat haar overkomen is m.a.w. dat ze de verkrachting heeft mogelijk gemaakt. Het feit dat de vrouw u tot haar appartement toegelaten heeft, was voor u blijkbaar het signaal om uw seksuele lusten de vrije loop te laten. U heeft onmiskenbaar een verwrongen beeld van relaties tussen mannen en vrouwen en deze strookt niet met de gangbare waarden en normen van deze maatschappij. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit het arrest van de RvV d.d. 11.03.2020 alsook uit uw schrijven d.d. 14.05.2020 blijkt dat u het slachtoffer afbetaalt en dat u schriftelijk excuses aan het slachtoffer aangeboden heeft. Volgens uw advocaat zou u, nu u in detentie zit, u weldegelijk bewust zijn van de ernst van de gepleegde feiten. In dit verband wordt opgemerkt dat uw spijtbetuigingen en de financiële vergoeding van uw slachtoffer geen afbreuk doen aan de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten.

Uit het vonnis van de SURB d.d. 27.11.2019 blijkt: "Betrokkene wijt de feiten aan alcoholgebruik, maar ontkent de aanwezigheid van een alcoholproblematiek. Hij stelt zich de feiten niet te kunnen herinneren. De psychosociale dienst ziet de feiten als een gevolg van zijn persoonlijkheidsproblematiek, psychopate elementen en een seksuele problematiek, gecombineerd met alcoholmisbruik en een vertekend man-vrouw beeld." En: "Uit de uitgevoerde gerechtsexpertise in 2016 weerhoudt de rechtbank dat de kans op recidive hoog wordt ingeschat. Enkel chemische castratie is efficiënt, psychotherapie ter preventie van zedendelicten daarentegen compleet zinloos. Maatregelen ter preventie van alcoholmisbruik, zoals onder meer het toedienen van Antabuse, kan nuttig zijn maar onvoldoende om de maatschappij afdoend te beveiligen."

Hoewel u zich aanvankelijk bereid verklaarde het aspect van chemische castratie te bekijken, blijkt uit het SURB vonnis d.d. 22.01.2020: "Uit het verslag van psychiater G. Stellemans, daterend van december 2019, blijkt dat betrokkene geen hormonenbehandeling wenst, wat een eerste vereiste is om tot chemische castratie te kunnen overgaan. Ter zitting stelt dhr. A. (..) inderdaad geen hormonenbehandeling te willen gezien dit zijn toekomst zou beperken en te kiezen voor strafeinde dat zich situeert op 07.06.2020." U bent niet bereid een medische behandeling te ondergaan om uw seksuele impulsen onder controle te houden. Uw advocaat heeft u in het verleden aangemeld bij het CAW Oost Vlaanderen om in behandeling te gaan bij Amfora (een samenwerkingsverband van twee CGG en een CAW) om uw grensoverschrijdend gedrag in te dijken. Maar in uw geval blijkt psychotherapie compleet zinloos (zie SURB vonnis d.d. 27.11.2019). Bijgevolg besluit de SURB in het vonnis d.d. 22.01.2020: "Actueel ontbreekt een volledig en concreet recidive beperkend reclasseringsplan dat tegemoet kan komen aan de kans op het hervat in plegen nieuwe ernstige strafbare feiten." U bent momenteel nog steeds een potentieel gevaar voor (de vrouwelijke helft van) de maatschappij. De SURB verleende u bij vonnis d.d. 27.11.2019 drie uitgaansvergunningen om een psychiater, verbonden aan een CGG, of een privé-psychiater, te consulteren in het kader van de opstart van chemische castratie. U heeft 1 uitgaansvergunning gebruikt die blijkbaar zonder problemen verlopen is. Dit wil echter niet zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich houdt aan de voorwaarden van deze vergunning wil u in de toekomst verder kunnen genieten van deze maatregel. Bovendien is recidive door de strikte voorwaarden waaraan deze uitgaansvergunningen gekoppeld zijn, tot het minimum beperkt.

Voor de volledigheid en niettegenstaande de klacht geklasseerd werd, wordt vastgesteld dat uit het SURB vonnis d.d. 03.10.2018 blijkt: "Hij beschikt over een blanco stafregister, doch is politieel gekend aangaande een klacht in 2014 wegens aanranding van de eerbaarheid van een minderjarig meisje met een mentale beperking. Volgens betrokkene wou het meisje hem verleiden. Dit dossier werd evenwel zonder gevolg geklasseerd."

Het is duidelijk dat u bepaalde normen en waarden van het gastland, niet begrepen heeft. U heeft niet begrepen hoe de verhoudingen tussen mannen en vrouwen verlopen in onze westerse maatschappij. Respect voor vrouwen in al zijn aspecten en in alle omstandigheden is in onze samenleving een basiswaarde. Uw integratie is op dat vlak dan ook een mislukking. Bovendien blijkt dat het recidivegevaar hoog wordt ingeschat. Daar er tot op heden geen oplossing is, noch voor uw alcoholprobleem, noch voor uw seksueel probleem, kan er niet uitgesloten worden dat u in een vergelijkbare situatie opnieuw seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen.

De maatschappij kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw plaatsvinden, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop aangezien u er niet voor terugschrikt om hierbij geweld te gebruiken. Uw gedrag getuigt van een zwak moreel normbesef en van een totaal gebrek aan respect voor vrouwen.

Het opdringen van seksuele handelingen en het gebruik van geweld is onaanvaardbaar. U heeft de fundamentele waarden van dit land totaal miskend. De maatschappij heeft de plicht haar onderdanen te beschermen tegen personen zoals u.

In uw schrijven d.d. 14.05.2020 beklemtoont u dat u spijt heeft van wat er gebeurd is en geeft u aan dat u tijdens uw detentie u terdege bewust geworden bent van de ernst van de feiten. U betuigt uw medeleven met het slachtoffer en beweert dat u niet meer de persoon bent die u was toen u de feiten

pleegde die tot uw veroordeling hebben geleid. U belooft voortaan de wetten te zullen respecteren en verklaart dat u tussen de feiten en uw arrestatie goed bezig was. U geeft aan dat u na uw invrijheidstelling bij een vriend kan gaan wonen tot u weer op eigen benen kan staan en u zou aan de slag kunnen bij een kledingzaak in Middelkerke. U stelt heel wat cursussen gevolgd te hebben en u wil uw toekomst hier verder opbouwen. Het gegeven dat u na de verkrachting met geweld d.d. 08.02.2015 tot aan uw aanhouding op 08.06.2016 geen andere/nieuwe feiten gepleegd heeft, doet geen afbreuk aan de bijzondere ernst van de feiten waarvoor u veroordeeld werd op 24.04.2017, gelet op het korte tijdsverloop.

Dat u als persoon veranderd zou zijn, is een loutere bewering en er is geen enkel bewijs om deze overtuiging te staven. Het is opmerkelijk dat u met geen woord rept over uw problemen die mede aan de basis lagen van de gepleegde feiten met name uw alcohol- en seksueel probleem. U bent schijnbaar niet bezig om een oplossing te zoeken voor deze duidelijke tekortkomingen. De mogelijke begeleiding bij Amfora, waar uw advocaat u voor heeft aangemeld, is tot vandaag onzeker en volgens de gerechtsexpertise van 2016 in uw geval 'compleet zinloos'. Ook het SURB-vonnis d.d. 22.01.2020 maakt melding van het ontbreken van een concreet recidive beperkend reclasseringsplan. De gerechtsexpertise van 2016 schat de kans op recidive hoog in, reden waarom chemische castratie werd voorgesteld als enig efficiënte oplossing voor uw probleem, hetgeen u geweigerd heeft.

In een ongedateerde brief aan de rechter klaagt u aan dat het gesprek met de gerechtspsychiater in 2016 niet in goede omstandigheden verlopen is omdat u toen nog niet voldoende Nederlands sprak om te begrijpen waarover dit gesprek ging en u schrijft: "Naar mijn idee heeft deze psychiater gewoon zijn mening op papier gezet zonder met mij echt een gesprek te doen". Dat de PSD nog steeds zijn advies baseert op de bevindingen van dit onderzoek, vindt u dan ook onjuist. Zelfs indien uw Nederlands toen nog niet optimaal ontwikkeld was, is het weinig aannemelijk dat de gerechtspsychiater uw persoonlijkheid verkeerd ingeschat zou hebben en dat de PSD verder bouwt op onjuiste inschattingen. Dat de gerechtspsychiater zijn visie over u uit zijn mouw zou hebben geschud/verzonnen zonder u begrepen te hebben, zoals u lijkt te impliceren, zou deontologisch onverantwoord zijn en strookt niet met de beroepsernst van een deskundige. Eerder kan uit uw schrijven afgeleid worden dat u nog steeds niet echt lijkt te beseffen dat er weldegelijk een probleem bestaat in uw hoofde waaraan u dient te werken om te vermijden dat u opnieuw gelijkaardige feiten zou plegen.

Uw intentie om uw leven een positieve wending te geven en geen strafbare feiten meer te plegen, uw nieuwe inzichten en de verandering die u zou doorgemaakt hebben, bieden geen garantie dat u voortaan niet meer in de fout zult gaan. Er zijn geen elementen die in die richting wijzen. Het tegendeel valt eerder te vrezen daar u nog steeds met dezelfde problemen te kampen heeft dan ten tijde van de feiten en u chemische castratie resoluut weigert. De maatschappij kan het risico niet nemen dat u opnieuw overgaat tot het plegen van zwaarwichtige feiten. Zij dient te voorkomen dat dergelijk seksueel grensoverschrijdend gedrag zich herhaalt. U heeft aangetoond niet in staat te zijn de geldende waarden en normen van deze maatschappij betreffende de positie van de vrouw te respecteren en er is geen reden om aan te nemen dat dit nu anders zou zijn.

+++

Uw recht op verblijf werd op 02.06.2020 beëindigd op basis van artikel 21. Deze beslissing werd op 03.06.2020 aan u betekend. Het beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingesteld kan worden, dan wel ingesteld werd tegen de beslissing tot beëindiging van uw verblijf d.d. 02.06.2020 heeft geen schorsende werking. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde wordt gemaakt aan uw verblijf.

+++

Op 16.04.2020 werd u via de griffie van de gevangenis van Wortel op de hoogte gesteld dat er overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en dat u de toegang tot het Belgische grondgebied onttrokken zou worden op grond van redenen van openbare orde. U kreeg een vragenlijst toegestuurd met de uitleg over de procedure. U werd in overeenstemming met artikel 62§1, van de vreemdelingenwet in de gelegenheid gesteld om binnen 15 dagen de vragenlijst in te vullen en om eventuele bewijsstukken voor te leggen en uw mening te geven. Uw advocaat vroeg op 28.04.2020 een bijkomende termijn van 15 dagen om de nodige stavingstukken te verzamelen. U bezorgde de vragenlijst en bewijsstukken terug op 14.05.2020. Met alle door u aangedragen elementen werd rekening gehouden bij het opstellen van onderhavige beslissing.

+++

In de vragenlijst die u invulde, verklaarde u geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België. U heeft 3 neven die in België wonen: R. A. S. (...) (op basis van de door u verstrekte gegevens niet terug te vinden in onze bestanden), N. F. (...) (geboren op 30.09.2001 te Sotan, van Afghaanse nationaliteit, erkend vluchteling sinds 12.10.2018) en N. S. (...) (geboren op 01.01.1993 te Sotan, van Afghaanse nationaliteit, erkend vluchteling sinds 14.04.2017). Opdat een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw neven, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn

er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Bijkomende elementen van afhankelijkheid met één van deze neven, worden niet aangetoond. U beperkt zich ertoe te stellen dat uw neven op het grondgebied verblijven. Hoewel zij toelating hebben u te bezoeken in de gevangenis, bezochten zij u tot op heden (28.05.2020) niet. Een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) voor wat betreft de relatie tussen u en uw neven is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. De contacten met uw neven kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en middels bezoeken in het derde land waar u zich zou vestigen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie het land waar u zich zal vestigen.

In het formulier hoorrecht dat u op 14.05.2020 invulde, verklaart u dat u in 2014 in Pakistan huwde met de Afghaanse M. F. (...). In het asielgehoor d.d. 18.06.2012 gaf u reeds aan dat u verloofd was met M. F. (...). Uit nazicht blijkt dat er inderdaad een reisdocument voor vluchtelingen afgeleverd werd aan u op 04.03.2014 (geldigheidsduur van dergelijk document is in principe 2 jaar). Uw echtgenote zou volgens uw verklaringen op 02.07.2016 bevallen zijn van uw zoon A. W. (...) die verwekt zou zijn in Pakistan. Momenteel zouden zij woonachtig zijn in Afghanistan. Indien uw zoon weldegelijk op 02.07.2016 geboren werd en in Pakistan verwekt werd, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u ook in de loop van 2015 naar Pakistan afreisde. U geeft aan dat ook uw echtgenote en zoon de wens hebben Afghanistan te ontvluchten. Uit uw administratief dossier blijkt dat u nooit stappen ondernam om uw echtgenote in het kader van een gezinshereniging naar België te laten komen, vóór u in de gevangenis terecht kwam had u nochtans de kans daartoe. Het is niet geweten hoelang uw echtgenote in Pakistan verbleef, u verklaarde wel dat uw schoonvader vroeger in Pakistan woonde. Er werd ook niet aangegeven waarom uw schoonfamilie ervoor koos terug te keren naar Afghanistan ondanks dat ze het daar te gevaarlijk vinden. U toont niet aan dat er onoverkomelijke obstakels zouden zijn om in de toekomst een gezinsleven uit te bouwen in bijvoorbeeld Pakistan: u ging er meermaals en schijnbaar zonder problemen heen, uw schoonfamilie heeft er gewoond, u bent er gehuwd en uw zoon is er verwekt zoals blijkt uit uw eigen verklaringen.

+++

U kwam op 18.06.2012 in België aan en u diende een asielaanvraag in. Hetzelfde jaar werd u het vluchtelingenstatuut toegekend. Een tweetal jaar na uw aankomst in België werd u al opgemerkt door de politiediensten omwille van een klacht wegens aanranding van de eerbaarheid die evenwel zonder gevolg geklasseerd werd. U was nog geen drie jaar in België toen u op 08.02.2015 samen met een vriend een vrouw met geweld verkrachtte. U verblijft ondertussen bijna 8 jaar in België waarvan u bijna de helft in detentie doorbracht.

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw privéleven. Het is immers begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier begon te ontwikkelen. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd kan worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd is, België verlaat. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren en een inburgeringsattest behaalde, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle erkende vluchtelingen of subsidiair beschermde die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn verplicht een inburgeringstraject te volgen. De contacten met vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door moderne communicatiemiddelen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Geheel terzijde kan opgemerkt worden dat de vrienden die toelating hebben u te bezoeken in de gevangenis allen van Afghaanse origine zijn.

U verklaart dag en nacht gewerkt te hebben in België en legt loonstrookjes, arbeidscontracten, uw loopbaangegevens en een werkgeversattest voor om dat aan te tonen. Dat u wat gewerkt heeft in België, wijzigt niks aan de vaststelling dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten vormt daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit uw persoonlijk handelen komt immers een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren en het valt helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen wanneer u in een gelijkaardige situatie terechtkomt.

Dat u na uw vrijstelling onmiddellijk terug ergens aan de slag zou kunnen, garandeert niet dat u geen nieuwe feiten meer zou plegen. Op 08.02.2015, de dag dat u de ernstige feiten die tot uw veroordeling leidden, pleegde, had u immers ook gewerkt zoals blijkt uit het loopbaanoverzicht dat u voorlegde. De

vaardigheden die u heeft opgepikt tijdens uw werk in België en de talrijke opleidingen die u in de gevangenis volgde o.a. als bakker, zijn voor u een meerwaarde en kunnen u in de toekomst van nut zijn. Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, van het EVRM wordt een inmenging in het privéleven echter toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er werd reeds uitvoerig uiteengezet waarom uw gedrag geacht wordt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving en dit weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. Uit de aard en bijzondere ernst van de feiten waarvoor u veroordeeld werd, blijkt dat u door toedoen van uw persoonlijk gedrag een gevaar voor de samenleving vormt.

+++

Wat uw gezondheid betreft verklaarde u in de vragenlijst hoorrecht dat u allergisch bent waardoor u ademhalingsproblemen heeft; dat u in de detentieperiode 3 maal zwaar ziek was en dat u één keer naar de spoedafdeling van het ziekenhuis in Turnhout moest. U verschaftte geen medisch attest om deze aandoening te bewijzen. Er liggen geen medische attesten voor waaruit blijkt dat u een aandoening heeft die medicijnen of een behandeling vereist die elders niet beschikbaar en/of toegankelijk zou zijn voor u. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

Op 18.06.2012 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in. U verklaarde daarbij op 17.06.2012 in België aangekomen te zijn en stelde Afghanistan ongeveer twee maanden voor uw aankomst in België verlaten te hebben. Op 29.11.2012 kende het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) u het statuut van vluchteling toe.

Op 28.09.2017 nam, het CGVS steunend op artikel 55/3/1 §1, van de Vreemdelingenwet, de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus, u wordt immers beschouwd als een gevaar voor de samenleving. Deze beslissing werd u ter kennis gebracht op 29.09.2017. Op 13.10.2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in tegen deze beslissing. Op 11.03.2020 bevestigde de RVV de intrekking van uw vluchtelingenstatus.

Uit de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus blijkt: "Het CGVS is van oordeel dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan." In uw schrijven d.d. 14.05.2020 zet u uitgebreid uiteen waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren. Onderhavige beslissing is een inreisverbod voor België en houdt niet in dat u terug dient te keren naar Afghanistan. U kan naar een ander land reizen alwaar u recht op verblijf heeft dan wel kan bekomen, om u aldaar te vestigen. Het is een gevolg van uw persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat u het grondgebied van België dient te verlaten.

U verklaarde zelf dat u in 2014 in Pakistan huwde met de Afgaanse M. . (..) Uw echtgenote zou volgens uw verklaringen op 02.07.2016 bevallen zijn van uw zoon A. W. (..) die verwekt zou zijn in Pakistan. Uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat u minstens tweemaal naar Pakistan afreisde om er tijd met uw echtgenote door te brengen. Uw schoonvader en uw echtgenote zouden een tijd in Pakistan gewoond hebben, maar zouden inmiddels teruggekeerd zijn naar Afghanistan voor redenen die u onvermeld laat. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke obstakels zouden bestaan om terug te keren naar Pakistan en daar een gezinsleven met uw echtgenote en zoon op te bouwen. U hebt er minstens tweemaal blijkbaar probleemloos verbleven, bent er gehuwd en hebt een echtgenote die er, samen met haar familie, (tijdelijk) verbleven heeft."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel: schending van de formele motiveringsplicht (zoals vervat in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, juncto artikel 74/13 en artikel 74/14 Vreemdelingenwet

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

" Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

“Afdoende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RW arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State reeds dat Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing tot verwijdering een mogelijke schending van artikel 3 EVRM moet toetsen (zie RvS 28 september 2017 nr. 239.259). Het al dan niet invullen van de vragenlijst van het recht om gehoord te worden, kan hier niet aan in de weg staan.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Hoewel dit duidelijk blijkt uit de het voorhanden administratief dossier werd het opgebouwde privé-leven van verzoeker geenszins in beschouwing genomen bij het nemen van de bestreden beslissingen.

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf of een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:

“Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09. P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.”

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden.

Er wordt geen rekening gehouden met de omstandigheden die als tegenaanwijzingen dienen voor recidive.

Verzoeker heeft alles in het werk gesteld om een psychologische begeleiding te volgen tijdens zijn detentie. Echter is het zeer moeilijk om een psychologische begeleiding in de gevangenis te volgen aangezien geen psycholoog bereid was om naar de gevangenis te komen (cfr. stuk 5 - brief Ilse Starckx).

In de thans bestreden beslissing wordt de individuele situatie in hoofde van verzoeker niet afdoende in rekening gebracht. Er wordt niet nagegaan of ‘het gevaar voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid’ nog daadwerkelijk een actueel karakter vertoont.

Verzoeker heeft de gevangenisstraf van vier jaar volledig uitgevoerd, zodat minstens kan gezegd worden dat hij geboet heeft voor de fouten die hij heeft begaan. Hij heeft de uitspraak aanvaard en het slachtoffer erkend in haar schade. Vanwege zijn onzekere verblijfsstatus heeft hij geen modaliteiten toegekend gekregen om zijn reclassering verder uit te werken, bijvoorbeeld via sollicitatiegesprekken verder uit te werken. Niettemin is verzoeker er tevens in geslaagd een beloftecontract te verkrijgen om vanaf zijn invrijheidsstelling tewerkgesteld te worden als verkoper-bediende bij SABAWOON BVBA voor onbepaalde duur (cfr. stuk 6 - beloftecontract).

Binnen de perken van zijn verdienmogelijkheden betaalt hij maandelijks de schadevergoeding af door maandelijkse overschrijving van een geldsom die hij verdient in de gevangenis (zie stuk 7 - overzicht maandelijkse betalingen). Hij heeft tevens een brief geschreven aan het slachtoffer waarin hij zijn spijt heeft uitgedrukt.

De verwerende partij haalt aan dat verzoeker reeds voor zijn veroordeling politieel gekend was voor een klacht wegens aanranding van de eerbaarheid van een minderjarige. Echter werd deze klacht zonder gevolg geklasseerd en geeft de verwerende partij geheel geen duidelijkheid waarom dit alsnog relevant zou zijn voor de openbare veiligheid.

De verwerende partij was tevens op de hoogte van het feit dat het CGVS vaststelde dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet, aangezien zij zelf verwijst naar de beslissing dd. 28/09/2019.

De beslissing verplicht verzoeker weliswaar niet om terug te keren naar Afghanistan, echter kan verzoeker in geen ander land dan België terecht.

De stelling dat er voor verzoeker geen onoverkomelijke obstakels zouden zijn om in de toekomst een gezinsleven uit te bouwen in Pakistan is zonder grond. Hij kan geenszins een gezinsleven uitbouwen in Pakistan aangezien hij er geen enkel onderkomen heeft. Bovendien werden zijn echtgenote en schoonvader gedwongen gerepatrieerd naar Afghanistan. Hij heeft geen familieleden die in Pakistan verblijven, laat staan dat zij zich vrij naar Pakistan zouden kunnen begeven.

Uit al het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle voorgelegde elementen en daardoor de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 3° en 13° en artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Verder wordt erop gewezen dat verzoekende partij veroordeeld werd op 24 april 2017 voor feiten van verkrachting door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer tot een definitief geworden gevangenisstraf van vier jaar en ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar en wordt gemotiveerd dat het gaat om feiten die doen getuigen van een verregaand vervaagd normbesef, een perverse seksuele geaardheid en een laffe ingesteldheid. Verder wordt gesteld: *"De maatschappij en vrouwen in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen individuen zoals u die zich seksueel geweld op vrouwen permitteren en schijnbaar niet begrijpen dat vrouwen in deze maatschappij, in alle omstandigheden respectvol behandeld dienen te worden. Uw gedrag is niet in overeenstemming met de geldende waarden. Daarenboven blijkt uit het vonnis een verontrustend gebrek aan schuldinzicht. (...) "* en wordt vastgesteld dat het recidivegevaar hoog wordt ingeschat. Verder blijkt dat de verwerende partij omstandig gemotiveerd heeft inzake de duur van het verblijf in België, de banden met het land van oorsprong, de leeftijd en de gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoekende partij en haar familieleden. De verwerende partij besluit: *"uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit uw persoonlijk handelen komt immers een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren en valt het helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen wanneer u in een gelijkaardige situatie terechtkomt. (...) "*

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten steunt met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de eerste bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Daarenboven blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat omstandig als volgt wordt gemotiveerd:

“In de vragenlijst die u invulde, verklaarde u geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België. U heeft 3 neven die in België wonen: R. A. S. (...) (op basis van de door u verstrekte gegevens niet terug te vinden in onze bestanden), N. F. (...) (geboren op 30.09.2001 te Sotan, van Afghaanse nationaliteit, erkend vluchteling sinds 12.10.2018) en N. S. (...) (geboren op 01.01.1993 te Sotan, van Afghaanse nationaliteit, erkend vluchteling sinds 14.04.2017). Opdat een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw neven, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Bijkomende elementen van afhankelijkheid met één van deze neven, worden niet aangetoond. U beperkt zich ertoe te stellen dat uw neven op het grondgebied verblijven. Hoewel zij toelating hebben u te bezoeken in de gevangenis, bezochten zij u tot op heden (28.05.2020) niet. Een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) voor wat betreft de relatie tussen u en uw neven is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. De contacten met uw neven kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en middels bezoeken in het derde land waar u zich zou vestigen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie het land waar u zich zal vestigen.

In het formulier hoorrecht dat u op 14.05.2020 invulde, verklaart u dat u in 2014 in Pakistan huwde met de Afghaanse M. F. (...). In het asielgehoor d.d. 18.06.2012 gaf u reeds aan dat u verloofd was met M. F. (...). Uit nazicht blijkt dat er inderdaad een reisdocument voor vluchtelingen afgeleverd werd aan u op 04.03.2014 (geldigheidsduur van dergelijk document is in principe 2 jaar). Uw echtgenote zou volgens uw verklaringen op 02.07.2016 bevallen zijn van uw zoon A. W. (...) die verwekt zou zijn in Pakistan. Momenteel zouden zij woonachtig zijn in Afghanistan. Indien uw zoon weldegelijk op 02.07.2016 geboren werd en in Pakistan verwekt werd, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u ook in de loop van 2015 naar Pakistan afreisde. U geeft aan dat ook uw echtgenote en zoon de wens hebben Afghanistan te ontvluchten. Uit uw administratief dossier blijkt dat u nooit stappen ondernam om uw echtgenote in het kader van een gezinshereniging naar België te laten komen, vóór u in de gevangenis terecht kwam had u nochtans de kans daartoe. Het is niet geweten hoelang uw echtgenote in Pakistan verbleef, u verklaarde wel dat uw schoonvader vroeger in Pakistan woonde. Er werd ook niet

aangegeven waarom uw schoonfamilie ervoor koos terug te keren naar Afghanistan ondanks dat ze het daar te gevaarlijk vinden. U toont niet aan dat er onoverkomelijke obstakels zouden zijn om in de toekomst een gezinsleven uit te bouwen in bijvoorbeeld Pakistan: u ging er meermaals en schijnbaar zonder problemen heen, uw schoonfamilie heeft er gewoond, u bent er gehuwd en uw zoon is er verwekt zoals blijkt uit uw eigen verklaringen.”

2.7. Verzoekende partij is het oneens met de bevindingen dat zij haar gezinsleven in Pakistan zou kunnen uitbouwen.

2.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij in 2014 in Pakistan gehuwd is, land waar ook haar schoonvader heeft gewoond. Verder blijkt dat verzoekende partij ook op 2 juli 2016 vader is geworden van een zoon verwekt in Pakistan. Thans zouden volgens verzoekende partij haar echtgenote, haar kind en haar schoonvader in Afghanistan wonen. Gelet op de geboorte van de zoon in 2016 oordeelt de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze dat verzoekende partij in 2015 moet zijn afgereisd naar Pakistan. Verder wijst de verwerende partij er terecht op dat verzoekende partij nooit gezinshereniging heeft gevraagd. Verzoekende partij ontkent voorts ook niet dat zij niet heeft aangegeven waarom haar schoonfamilie ervoor koos naar Afghanistan te verhuizen. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk te oordelen: *“U toont niet aan dat er onoverkomelijke obstakels zouden zijn om in de toekomst een gezinsleven uit te bouwen in Pakistan. U ging er meermaals en schijnbaar zonder problemen heen, uw schoonfamilie heeft er gewoond, u bent er gehuwd en uw zoon is er verwekt zoals blijkt uit uw verklaringen.”* Verzoekende partij kan bezwaarlijk in het licht van al deze vaststellingen voorhouden dat de verwerende partij zonder grond overweegt dat zij een gezinsleven kan uitbouwen in Pakistan. Zij stelt thans dat haar echtgenote en schoonvader gedwongen gerepatriëerd werden naar Afghanistan doch de Raad kan dit zonder enig concreet gegeven terzake niet aanvaarden om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing gelet op het feit dat verzoekende partij zonder problemen in Pakistan kon huwen met haar echtgenote die aldaar woonachtig was, ook zonder problemen nadien kon afreizen naar Pakistan om haar echtgenote te bezoeken en aldaar een kind te verwekken. Uit al deze elementen blijkt eerder dat het gezin van verzoekende partij een eerder ongestoord verblijf had in Pakistan. Het feit dat zij er zelf voor geopteerd hebben terug te keren naar Afghanistan maakt niet dat zij geen gezinsleven in Pakistan kunnen uitbouwen nu blijkt dat dit ook in het verleden geen problemen gesteld heeft.

2.9. Verder, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet dat rekening moet gehouden worden met haar privéleven bij het treffen van een verwijderingsmaatregel. Wat er ook van zij, uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het verblijf in België en de opgebouwde banden met België in ogenschouw heeft genomen doch omstandig gemotiveerd heeft waarom de private belangen van verzoekende partij niet opwegen tegen het algemeen belang van de maatschappij, zijnde het voorkomen van strafbare feiten.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij ook lijkt voor te houden, heeft de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing zich niet enkel geënt op het feit dat verzoekende partij veroordeeld werd maar wordt ook de aard van de feiten weergegeven die door de verzoekende partij zijn gepleegd en wordt erop gewezen dat het om zeer ernstige feiten gaat. Zo wordt vastgesteld dat: *“U maakte zich samen met een vriend schuldig aan verkrachting van een vrouw van middelbare leeftijd. Tijdens de feiten werd het slachtoffer ernstig toegetakeld.*

De vrouw had u op 08.02.2015, samen met enkele van uw vrienden, op haar appartement binnengelaten om een geschil uit te praten met één van uw vrienden die zich voordeed als haar bovenbuur. Daarna vertrokken uw vrienden maar u bleef, met een tweede man, achter in het appartement. Onmiddellijk nadat uw vriend haar gewelddadig verkracht had, ging u de slaapkamer in, greep de vrouw bij de keel en gaf haar een aantal vuistslagen omdat ze zich hevig verzette en verkrachtte haar ook. Vervolgens ging u snel terug naar het appartement van uw vriend, meldde de aanwezigen dat de vrouw aan het wenen was en maande hen aan om meteen te vertrekken want u voorzag dat zij anders problemen gingen krijgen. De gepleegde feiten getuigen van een verregaand vervaagd normbesef, een perverse seksuele geaardheid en een laffe ingesteldheid. Nadat de vrouw door uw vriend werd verkracht heeft u, in plaats van haar te helpen, zich eveneens vergrepen aan het slachtoffer. U heeft misbruik gemaakt van de kwetsbaarheid van een alleenstaande vrouw door haar seksuele handelingen op te dringen. Dat het slachtoffer hier niet mee instemde was voor u van geen belang. U sloeg haar en greep haar bij de keel om haar weerstand te breken zodat u uw seksuele lusten kon botvieren. Deze gedwongen seksuele handelingen en de daarmee gepaard gaande brutaliteiten hebben traumatiserende gevolgen voor uw slachtoffer. Zij was na de feiten totaal in paniek, ze weende en de verbalisanten troffen haar in verwarde toestand en fysiek toegetakeld aan. Ook nog lang na de

feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit op een zeer denigrerende manier wordt misbruikt en heeft een verwoestende impact op het leven van de slachtoffers. U heeft het slachtoffer gereduceerd tot een seksueel object bestemd om uw seksuele driften te bevredigen. U heeft het veiligheidsgevoel en de seksuele integriteit van deze vrouw onherstelbaar beschadigd. Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. De maatschappij en vrouwen in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen individuen zoals u die zich seksueel geweld op vrouwen permitteren en schijnbaar niet begrijpen dat vrouwen in deze maatschappij, in alle omstandigheden respectvol behandeld dienen te worden. Uw gedrag is niet in overeenstemming met de geldende waarden.

Daarenboven blijkt uit het vonnis een verontrustend gebrek aan schuldinzicht. Ondervraagd over de feiten, beweerde u in eerste instantie u niets meer te herinneren van de bewuste avond omdat u teveel gedronken had. U was nochtans diegene die uzelf in deze toestand had gebracht wetende dat u zich dan niet kunt beheersen. U opperde de mogelijkheid dat u het slachtoffer van seksueel misbruik zou kunnen geweest zijn. U verklaarde op 22.06.2016 tijdens het gerechtelijk onderzoek: "Ik vraag me alleen maar af hoe iemand zo maar binnen kan komen bij iemand die je niet kent. Het kan zijn dat die vrouw mij misbruikt heeft en mij naar binnen heeft gesleurd, zoiets is mogelijk. Als er zoiets zou gebeuren in mijn appartement dan zou het mijn verantwoordelijkheid geweest zijn, als het in haar appartement gebeurt, dan is het haar verantwoordelijkheid. U moet eens aan de vrouw vragen hoe het mogelijk is dat ze iemand heeft binnengelaten die ze niet kent. Misschien was ze wel dronken en heeft ze mij misbruikt, ik weet het niet". Deze uitspraken tonen duidelijk aan dat u toen (tijdens het gerechtelijk onderzoek) geen greintje berouw of mededogen had voor het slachtoffer. U volhardde in de mogelijkheid dat het slachtoffer schuldig was aan wat haar overkomen is m.a.w. dat ze de verkrachting heeft mogelijk gemaakt. Het feit dat de vrouw u tot haar appartement toegelaten heeft, was voor u blijkbaar het signaal om uw seksuele lusten de vrije loop te laten. U heeft onmiskenbaar een verwrongen beeld van relaties tussen mannen en vrouwen en deze strookt niet met de gangbare waarden en normen van deze maatschappij. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit het arrest van de RVV d.d. 11.03.2020 alsook uit uw schrijven d.d. 14.05.2020 blijkt dat u het slachtoffer afbetaalt en dat u schriftelijk excuses aan het slachtoffer aangeboden heeft. Volgens uw advocaat zou u, nu u in detentie zit, u weldegelijk bewust zijn van de ernst van de gepleegde feiten. De RVV merkt terecht op dat uw spijtbetuigingen en de financiële vergoeding van uw slachtoffer (hetgeen geldt als een uitvoeringsmodaliteit van het vonnis van 24.04.2017), echter geen afbreuk doen aan de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten.

Uit het vonnis van de SURB d.d. 27.11.2019 blijkt: "Betrokkene wijt de feiten aan alcoholgebruik, maar ontkent de aanwezigheid van een alcoholproblematiek. Hij stelt zich de feiten niet te kunnen herinneren. De psychosociale dienst ziet de feiten als een gevolg van zijn persoonlijkheidsproblematiek, psychopate elementen en een seksuele problematiek, gecombineerd met alcoholmisbruik en een vertekend man-vrouw beeld." En: "Uit de uitgevoerde gerechtsexpertise in 2016 weerhoudt de rechtbank dat de kans op recidive hoog wordt ingeschat. Enkel chemische castratie is efficiënt, psychotherapie ter preventie van zedendelicten daarentegen compleet zinloos. Maatregelen ter preventie van alcoholmisbruik, zoals onder meer het toedienen van Antabuse, kan nuttig zijn maar onvoldoende om de maatschappij afdoend te beveiligen." Hoewel u zich aanvankelijk bereid verklaarde het aspect van chemische castratie te bekijken, blijkt uit het SURB vonnis d.d. 22.01.2020: "Uit het verslag van psychiater G. Stellemans, daterend van december 2019, blijkt dat betrokkene geen hormonenbehandeling wenst, wat een eerste vereiste is om tot chemische castratie te kunnen overgaan. Ter zitting stelt dhr. A. (...) inderdaad geen hormonenbehandeling te willen gezien dit zijn toekomst zou beperken en te kiezen voor strafeinde dat zich situeert op 07.06.2020. U bent niet bereid een medische behandeling te ondergaan om uw seksuele impulsen onder controle te houden. Uw advocaat heeft u aangemeld bij het CAW Oost Vlaanderen om in behandeling te gaan bij Amfora (een samenwerkingsverband van twee CGG en een CAW) om uw grensoverschrijdend gedrag in te dijken. Maar in uw geval blijkt psychotherapie compleet zinloos (zie SURB vonnis 27.11.2019). Bijgevolg besluit de SURB op d.d. 22.01.2020 dat : "Actueel ontbreekt een volledig en concreet recidive beperkend reclasseringsplan dat tegemoet kan komen aan de kans op het hen/al in plegen nieuwe ernstige strafbare feiten." U bent momenteel nog steeds een potentieel gevaar voor (de vrouwelijke helft van) de maatschappij.

De SURB verleende u bij vonnis d.d. 27.11.2019 drie uitgangsvergunningen om een psychiater, verbonden aan een CGG, of een privé-psychiater, te consulteren in het kader van de opstart van chemische castratie.. U heeft 1 uitgaansvergunning gebruikt die blijkbaar zonder problemen verlopen is . Dit wil echter niet zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich houdt aan de voorwaarden van deze vergunning wil u in de toekomst verder kunnen genieten van deze maatregel. Bovendien is recidive door de strikte voorwaarden waaraan deze uitgaansvergunningen gekoppeld zijn, tot het minimum beperkt. Voer de volledigheid en

niettegenstaande de klacht geklasseerd werd, wordt vastgesteld dat uit het SURB vonnis d.d. 03.10.2018 blijkt: "Hij beschikt over een blanco stafregister; doch is politieel gekend aangaande een klacht in 2014 wegens aanranding van de eerbaarheid van een minderjarig meisje met een mentale beperking. Volgens betrokkene wou het meisje hem verleiden. Dit dossier werd evenwel zonder gevolg geklasseerd."

Het is duidelijk dat u bepaalde normen en waarden van het gastland, niet begrepen heeft. U heeft niet begrepen hoe de verhoudingen tussen mannen en vrouwen verlopen in onze westerse maatschappij. Respect voor vrouwen in al zijn aspecten en in alle omstandigheden is in onze samenleving een basiswaarde. Uw integratie is op dat vlak dan ook een mislukking. Bovendien blijkt dat het recidivegevaar hoog wordt ingeschat. Daar er tot op heden geen oplossing is, noch voor uw alcoholprobleem, noch voor uw seksueel probleem, kan er niet uitgesloten worden dat u in een vergelijkbare situatie opnieuw seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De maatschappij kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw plaatsvinden, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop aangezien u er niet voor terugschrikt om hierbij geweld te gebruiken. Uw gedrag getuigt van een zwak moreel normbesef en van een totaal gebrek aan respect voor vrouwen. Het opdringen van seksuele handelingen en het gebruik van geweld is onaanvaardbaar, U heeft de fundamentele waarden van dit land totaal miskend. De maatschappij heeft de plicht haar onderdanen te beschermen tegen personen zoals u.

In uw schrijven d.d. 14.05.2020 beklemt u dat u spijt heeft van wat er gebeurd is en geeft u aan dat u tijdens uw detentie u terdege bewust geworden bent van de ernst van de feiten. U betuigt uw medeleven met het slachtoffer en beweert dat u niet meer de persoon bent die u was toen u de feiten pleegde die tot uw veroordeling hebben geleid. U belooft voortaan de wetten te zullen respecteren en verklaart dat u tussen de feiten en uw arrestatie goed bezig was. U geeft aan dat u na uw invrijheidstelling bij een vriend kan gaan wonen tot u weer op eigen benen kan staan en u zou aan de slag kunnen bij een kledingzaak in Middelkerke. U stelt heel wat cursussen gevolgd te hebben en u wil uw toekomst hier verder opbouwen. Het gegeven dat u na de verkrachting met geweld d.d. 08.02.2015 tot aan uw aanhouding op 08.06.2016 geen andere/nieuwe feiten gepleegd heeft, doet geen afbreuk aan de bijzondere ernst van de feiten waarvoor u veroordeeld werd op 2404.2017, gelet op het korte tijdsverloop.

Dat u als persoon veranderd zou zijn, is een loutere bewering en er is geen enkel bewijs om deze overtuiging te staven. Het is opmerkelijk dat u met geen woord rept over uw problemen die mede aan de basis lagen van de gepleegde feiten met name uw alcohol- en seksueel probleem. U bent schijnbaar niet bezig om een oplossing te zoeken voor deze duidelijke tekortkomingen. De mogelijke begeleiding bij Amfora, waar uw advocaat u voor heeft aangemeld, is tot vandaag onzeker en volgens de gerechtsexpertise van 2016 in uw geval 'compleet zinloos'. Ook het SURB-vonnis d.d. 22.01.2020 maakt melding van het ontbreken van een concreet recidive beperkend reclasseringsplan. De gerechtsexpertise van 2016 schat de kans op recidive hoog in, reden waarom chemische castratie werd voorgesteld als enig efficiënte oplossing voor uw probleem, hetgeen u geweigerd heeft. In een ongedateerde brief aan de rechter klaagt u aan dat het gesprek met de gerechtspsychiater in 2016 niet in goede omstandigheden verlopen is omdat u toen nog niet voldoende Nederlands sprak om te begrijpen waarover dit gesprek ging en u schrijft : "Naar mijn idee heeft deze psychiater gewoon zijn mening op papier gezet zonder met mij echt een gesprek te doen". Dat de PSD nog steeds zijn advies baseert op de bevindingen van dit onderzoek, vindt u dan ook onjuist. Zelfs indien uw Nederlands toen nog niet optimaal ontwikkeld was, is het weinig aannemelijk dat de gerechtspsychiater uw persoonlijkheid verkeerd ingeschat zou hebben en dat de PSD verder bouwt op onjuiste inschattingen. Dat de gerechtspsychiater zijn visie over u uit zijn mouw zou hebben geschud/verzonnen zonder u begrepen te hebben, zoals u lijkt te impliceren, zou deontologisch onverantwoord zijn en strookt niet met de beroepsernst van een deskundige. Eerder kan uit uw schrijven afgeleid worden dat u nog steeds niet echt lijkt te beseffen dat er weldegelijk een probleem bestaat.

Uw intentie om uw leven een positieve wending te geven en geen strafbare feiten meer te plegen, uw nieuwe inzichten en de verandering die u zou doorgemaakt hebben, zijn op zich geen garantie dat u voortaan niet meer in de fout zult gaan. Er zijn geen elementen die in die richting wijzen. Het tegendeel valt eerder te vrezen daar u nog steeds met dezelfde problemen te kampen heeft dan ten tijde van de feiten en u chemische castratie weigert. De maatschappij kan het risico niet nemen dat u opnieuw overgaat tot het plegen van zwaarwichtige feiten. Zij dient te voorkomen dat dergelijk seksueel grensoverschrijdend gedrag zich herhaalt. U heeft aangetoond niet in staat te zijn de geldende waarden en normen van deze maatschappij betreffende de positie van de vrouw te respecteren en er is geen reden om aan te nemen dat dit nu anders zou zijn."

Verzoekende partij kan bezwaarlijk ontkennen dat de feiten waarvoor zij veroordeeld is bijzonder zwaarwichtig zijn en doen getuigen van een verregaand vervaagd normbesef, een perverse seksuele

geaardheid en een laffe ingesteldheid. Zoals blijkt uit de feiten permittent verzoekende partij zich seksueel geweld op vrouwen en begrijpt zij niet dat vrouwen in de maatschappij steeds respectvol behandeld dienen te worden.

Zoals verder blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing ent de verwerende partij zich voorts niet louter op de strafrechtelijke veroordeling om te besluiten dat verzoekende partij naar de toekomst toe nog een gevaar oplevert voor de samenleving en het bevel om het grondgebied te verlaten geeft.

Immers beschrijft de verwerende partij de criminele feiten waartoe de verzoekende partij zich heeft laten verleiden en wijst zij erop dat uit het vonnis terzake ook blijkt dat verzoekende partij een *“verontrustend gebrek aan schuldinzicht”* vertoont. Zo blijkt dat verzoekende partij zich ofwel de feiten niet meer herinnerde ofwel zichzelf portretteerde als slachtoffer ofwel de schuld van de verkrachting bij het slachtoffer legde. Verzoekende partij toonde geen greintje berouw of mededogen met het slachtoffer. Uit deze houding blijkt duidelijk het verwrongen beeld dat verzoekende partij heeft van relaties tussen mannen en vrouwen en dat dit niet strookt met de waarden en normen in de maatschappij.

Verder blijkt dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekende partij ondertussen het slachtoffer afbetaalt en haar excuses heeft aangeboden alsook de verklaring dat zij thans wel schuldinzicht zou hebben gekregen. De verwerende partij wijst er evenwel op dat dit alles geen afbreuk doet aan de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten en dat verder uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank (SURB) van 27 november 2019 blijkt: *“Betrokkene wijt de feiten aan alcoholgebruik, maar ontkent de aanwezigheid van een alcoholproblematiek. Hij stelt zich de feiten niet te kunnen herinneren. De psychosociale dienst ziet de feiten als een gevolg van zijn persoonlijkheidsproblematiek, psychopate elementen en een seksuele problematiek, gecombineerd met alcoholmisbruik en een vertekend man-vrouw beeld.”* En: *“Uit de uitgevoerde gerechtsexpertsise in 2016 weerhoudt de rechtbank dat de kans op recidive hoog wordt ingeschat. Enkel chemische castratie is efficiënt, psychotherapie ter preventie van zedendelicten daarentegen compleet zinloos. Maatregelen ter preventie van alcoholmisbruik, zoals onder meer het toedienen van Antabuse, kan nuttig zijn maar onvoldoende om de maatschappij afdoend te beveiligen.”* Hoewel u zich aanvankelijk bereid verklaarde het aspect van chemische castratie te bekijken, blijkt uit het SURB vonnis d.d. 22.01.2020: *“Uit het verslag van psychiater G. Stelle mans, daterend van december 2019, blijkt dat betrokkene geen hormonenbehandeling wenst, wat een eerste vereiste is om tot chemische castratie te kunnen overgaan. Ter zitting stelt dhr. A. (..) inderdaad geen hormonenbehandeling te willen gezien dit zijn toekomst zou beperken en te kiezen voor strafeinde dat zich situeert op 07.06.2020.”* U bent niet bereid een medische behandeling te ondergaan om uw seksuele impulsen onder controle te houden.

Uw advocaat heeft u aangemeld bij het CAW Oost Vlaanderen om in behandeling te gaan bij Amfora (een samenwerkingsverband van twee CGG en een CAW) om uw grensoverschrijdend gedrag in te dijken. Maar volgens de PSD, is in uw geval, psychotherapie compleet zinloos (zie SURB vonnis 27.11.2019). Bijgevolg besluit de SURB op d.d. 22.01.2020 dat : *“Actueel ontbreekt een volledig en concreet recidive beperkend reclasseringsplan dat tegemoet kan komen aan de kans op het hervat in plegen nieuwe ernstige strafbare feiten.”* U bent momenteel nog steeds een potentieel gevaar voor (de vrouwelijke helft van) de maatschappij. De SURB verleende u bij vonnis d.d.- 27.11.2019 drie uitgangsvergunningen om een psychiater, verbonden aan een CGG, of een privé-psychiater, te consulteren in het kader van de opstart van chemische castratie.. U heeft 1 uitgaansvergunning gebruikt die blijkbaar zonder problemen verlopen is . Dit wil echter niet zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich houdt aan de voorwaarden van deze vergunning wil u in de toekomst verder kunnen genieten van deze maatregel. Bovendien is recidive door de strikte voorwaarden waaraan deze uitgaansvergunningen gekoppeld zijn, tot het minimum beperkt. Voor de volledigheid en niettegenstaande de klacht geklasseerd werd, wordt vastgesteld dat uit het SURB vonnis d.d. 03.10.2018 blijkt : *“Hij beschikt over een blanco stafregister, doch is politioneel gekend aangaande een klacht in 2014 wegens aanranding van de eerbaarheid van een minderjarig meisje met een mentale beperking. Volgens betrokkene wou het meisje hem verleiden. Dit dossier werd evenwel zonder gevolg geklasseerd.”*

Zoals duidelijk naar voren komt uit de vonnissen van de SURB stelde verzoekende partij op 27 november 2019 nog steeds zich de feiten niet te kunnen herinneren, dat zij haar alcoholproblematiek ontkent en verder op 22 januari 2020 dat – ondanks het feit dat enkel chemische castratie efficiënt is om de kans op recidive te verkleinen – verzoekende partij weigert de hormonenbehandeling op te starten. Verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet. Evenmin betwist zij dat vastgesteld werd dat de gepleegde feiten een gevolg zijn van een persoonlijkheidsproblematiek, psychopate elementen en een

seksuele problematiek, gecombineerd met alcoholmisbruik en een vertekend man-vrouwbeeld. Nu verder duidelijk werd gesteld dat enkel chemische castratie een oplossing kan bieden en psychotherapie ter preventie van zedendelicten in het geval van verzoekende partij "compleet zinloos" is, ziet de Raad niet in op welke wijze de verwijzing van verzoekende partij naar het feit dat zij getracht heeft psychologische begeleiding te krijgen nuttig kan zijn en afbreuk kan doen aan de bevindingen inzake het hoge gevaar op recidive. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat: *"Daar er tot op heden geen oplossing is, noch voor uw alcoholprobleem, noch voor uw seksueel probleem, kan er niet uitgesloten worden dat u in een vergelijkbare situatie opnieuw seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De maatschappij kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw plaatsvinden, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop aangezien u er niet voor terugschrikt om hierbij geweld te gebruiken. Uw gedrag getuigt van een zwak moreel normbesef en van een totaal gebrek aan respect voor vrouwen. Het opdringen van seksuele handelingen en het gebruik van geweld is onaanvaardbaar. U heeft de fundamentele waarden van dit land totaal miskend. De maatschappij heeft de plicht haar onderdanen te beschermen tegen personen zoals u."*

Nu duidelijk naar voren komt dat de feiten die de verzoekende partij gepleegd heeft gelieerd zijn aan onder meer een persoonlijkheidsproblematiek waarbij werd vastgesteld dat de kans op recidive zeer hoog is en enkel chemische castratie een oplossing kan bieden, toont verzoekende partij met haar betoog dat zij haar straf heeft uitgezeten, het slachtoffer afbetaalt alsook excuses heeft aangeboden niet aan dat de beoordeling inzake het actuele gevaar voor de maatschappij incorrect of kennelijk onredelijk is. Immers doet het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, haar veroordeling heeft aanvaard, het slachtoffer vergoedt en zij zich verontschuldigd heeft, niets af aan haar persoonlijkheidsproblematiek waar enkel chemische castratie kan helpen om de kans op recidive te verkleinen. Ook het feit dat zij een werkbelofte heeft bemachtigd doet hier niets aan af. De Raad acht de beoordeling van de verwerende partij: *"In uw schrijven d.d. 14.05.2020 beklemt u dat u spijt heeft van wat er gebeurd is en geeft u aan dat u tijdens uw detentie u terdege bewust geworden bent van de ernst van de feiten. U betuigt uw medeleven met het slachtoffer en beweert dat u niet meer de persoon bent die u was toen u de feiten pleegde die tot uw veroordeling hebben geleid. U belooft voortaan de wetten te zullen respecteren en verklaart dat u tussen de feiten en uw arrestatie goed bezig was. U geeft aan dat u na uw invrijheidstelling bij een vriend kan gaan wonen tot u weer op eigen benen kan staan en u zou aan de slag kunnen bij een kledingzaak in Middelkerke. U stelt heel wat cursussen gevolgd te hebben en u wil uw toekomst hier verder opbouwen. Het gegeven dat u na de verkrachting met geweld d.d. 08.02.2015 tot aan uw aanhouding op 08.06.2016 geen nieuwe feiten gepleegd heeft, doet geen afbreuk aan de bijzondere ernst van de feiten waarvoor u veroordeeld werd op 24.04.2017, gelet op het korte tijdsverloop. Dat u als persoon veranderd zou zijn, is een loutere bewering en er is geen enkel bewijs om deze overtuiging te staven. Het is opmerkelijk dat u met geen woord rept over uw problemen die mede aan de basis lagen van de gepleegde feiten met name uw alcohol- en seksueel probleem, u bent schijnbaar niet bezig om een oplossing te zoeken voor deze duidelijke tekortkomingen. De mogelijke begeleiding bij Amfora, waar uw advocaat u voor heeft aangemeld, is tot vandaag onzeker en volgens de gerechtsexpertise van 2016 in uw geval 'compleet zinloos'. Ook het SURB-vonnis d.d. 22.01.2020 maakt melding van het ontbreken van een concreet recidive beperkend reclasseringsplan. De gerechtsexpertise van 2016 schat de kans op recidive hoog in, reden waarom chemische castratie werd voorgesteld als enig efficiënte oplossing voor uw probleem, hetgeen u geweigerd heeft. In een ongedateerde brief aan de rechter klaagt u aan dat het gesprek met de gerechtspsychiater in 2016 niet in goede omstandigheden verlopen is omdat u toen nog niet voldoende Nederlands sprak om te begrijpen waarover dit gesprek ging en u schrijft: "Naar mijn idee heeft deze psychiater gewoon zijn mening op papier gezet zonder met mij echt een gesprek te doen". Dat de PSD nog steeds zijn advies baseert op de bevindingen van dit onderzoek, vindt u dan ook onjuist. Zelfs indien uw Nederlands toen nog niet optimaal ontwikkeld was, is het weinig aannemelijk dat de gerechtspsychiater uw persoonlijkheid verkeerd ingeschat zou hebben en dat de PSD verder bouwt op onjuiste inschattingen. Dat de gerechtspsychiater zijn visie over u uit zijn mouw zou hebben geschud zonder u begrepen te hebben, zoals u lijkt te suggereren, zou deontologisch onverantwoord zijn en strookt niet met de beroepsernst van een deskundige. Eerder kan uit uw schrijven afgeleid worden dat u nog steeds niet echt lijkt te beseffen dat er weldegelijk een probleem bestaat.*

Uw intentie om uw leven een positieve wending te geven en geen strafbare feiten meer te plegen, uw nieuwe inzichten en de verandering die u zou doorgemaakt hebben zijn op zich geen garantie dat u voortaan niet meer in de fout zult gaan. Er zijn geen elementen die in die richting wijzen. Het tegendeel valt eerder te vrezen daar u nog steeds met dezelfde problemen te kampen heeft dan ten tijde van de feiten en u chemische castratie weigert. De maatschappij kan het risico niet nemen dat u opnieuw overgaat tot het plegen van zwaarwichtige feiten. Zij dient te voorkomen dat dergelijk seksueel

grensoverschrijdend gedrag zich herhaald. U heeft aangetoond niet in staat te zijn de geldende waarden en normen van deze maatschappij betreffende de positie van de vrouw te respecteren en er is geen reden om aan te nemen dat dit nu anders zou zijn.” pertinent en de verzoekende partij toont de kennelijke onredelijkheid ervan geenszins aan.

Waar verzoekende partij nog stelt dat de klacht tegen haar wegens aanranding van de eerbaarheid van een minderjarige met een mentale beperking werd geseponeerd, wijst de Raad erop dat de verwerende partij deze klacht heeft vermeld voor de volledigheid daarbij er ook aan toevoegende dat deze geseponeerd werd.

2.10. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog hoegenaamd niet in aan te tonen dat de verwerende partij een verkeerde beoordeling heeft gemaakt van het actueel gevaar voor de openbare orde dat zij nog steeds vormt.

2.11. Verzoekende partij wijst er voorts op dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat een verwijderingsmaatregel naar Afghanistan onverenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hoewel de bestreden beslissing haar niet verplicht terug te keren naar Afghanistan kan zij nergens anders naartoe.

2.12. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing haar niet verplicht terug te keren naar Afghanistan. De bestreden verwijderingsmaatregel verplicht haar enkel het Belgische grondgebied te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Zoals voorts blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing zijn er gegronde aanwijzingen om aan te nemen dat verzoekende partij haar leven kan uitbouwen in Pakistan. Zoals hoger is gebleken slaagt verzoekende partij er met haar kritiek niet in afbreuk te doen aan deze vaststelling.

2.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: schending van de formele motiveringsplicht (zoals vervat in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art 62 Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, juncto art. 74/14, §3 Vreemdelingenwet, art. 3 en art. 8 EVRM

Artikel 74/14 Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, §2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn"

In strijd met voormeld artikel vermeldt het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen juiste motieven waarom een zekere of geen termijn aan verzoeker zou worden toegestaan om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij moet minstens nagaan of verzoeker effectief nog een reëel gevaar vormt voor de openbare orde.

b.1 Afweging in het licht van artikel 3 E.V.R.M.

In het kader van de proportionaliteitstoets diende de verwerende partij minstens te overwegen of de strafrechtelijke veroordeling in hoofde van verzoeker opwegen tegen het gevaar van een schending van artikel 3 EVRM, laat staan om welke redenen.

De motivering in de bestreden beslissing is bovendien niet draagkrachtig in het licht van art. 3 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde onvoldoende afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat om de openbare orde of nationale veiligheid te vrijwaren enerzijds en het gevaar voor de veiligheid van verzoeker.

Verzoeker zijn vrees om blootgesteld te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling is reëel en concreet en is bovendien gegrond op individuele elementen.

Het CGVS was nog steeds van oordeel dat er voor de betrokkene een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict is (zie stuk 4 - beslissing CGVS dd. 28/09/2017).

Het gaat in casu niet over een loutere bewering, echter is er minstens sprake van een begin van bewijs van het risico voor foltering en onmenselijke of mensonterende behandelingen zoals gewaarborgd door artikel 3 EVRM.

Verzoeker beroept zich immers niet uitsluitend op de algemene situatie in de regio van herkomst in Afghanistan.

Verzoeker legt hiertoe persoonlijke en concrete individuele bewijzen voor die aantonen dat zijn leven in onmiddellijk gevaar zal zijn indien hij terug moet keren naar Afghanistan.

Verzoeker zijn broers, A. S. W. (...) en A. L. (...) zijn nog steeds bij de politiediensten, respectievelijk het Afghaanse nationale leger tewerkgesteld, zodat het risico op een aanslag op verzoeker zijn fysieke integriteit niet minder reëel geworden (zie stuk 8 - stukken die tewerkstelling A. L. (...) bevestigen).

Bovendien liep verzoeker reeds in het vizier van de talibangroepering die actief is in de regio, zodat zodra zijn aanwezigheid er opnieuw zal worden opgemerkt, deze groepering niet zal aarzelen het terug op hem te munten.

Zo werd zijn broer A. L. (...) reeds meermaals het slachtoffer van een aanslag op diens persoon. Hij liep zware fysieke letsels op en diende geopereerde te worden om hiervan te herstellen (zie stuk 9 - rapport ziekenhuis).

Verzoeker legt een brief voor waarin de afgevaardigde van de provincie Nangarhar, bevestigt dat de taliban in de specifieke regio waar hij leeft nog steeds actief is en het risico zeer reëel is dat hij bij een terugkeer in gevaar zal komen (zie stuk 10).

Uit de internationale pers is bovendien zeer recent gebleken dat in Nangarhar het risico op aanslagen nog zeer acuut is. Op 12/05/2020 werd een zelfmoordaanslag gepleegd tijdens een begrafenisplechtigheid van een regeringsgezinde militieleider, waarbij tien mensen het leven lieten.

Aangezien verzoeker reeds in het verleden werd belaagd, aangevallen met explosieven en tot slot ontvoerd, bestaat er een reëel risico dat hij onmiddellijk opnieuw zal worden onderworpen aan ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Er werden immers ten aanzien van verzoeker vóór het moment van diens vlucht uit Afghanistan reeds dreigingen door de taliban geuit en bovendien daadwerkelijk uitgevoerd.

Zijn twee broers werken voor de nationale overheid, waardoor verzoeker direct werd geviséerd door de taliban-groepering die actief is in de regio. A.S.W. (...) is tewerkgesteld bij de politiediensten en A. L. (...) is tewerkgesteld bij het Afghaanse nationale leger.

Aanvankelijk bleef de dreiging beperkt tot dreigbrieven gericht aan verzoeker en aanvallen met explosieven op diens woning. In 2012 werd verzoeker ontvoerd door militanten van de taliban en gedurende anderhalve maand vastgehouden. Hij werd bedreigd om bij het districtshuis van DARA NUR

een zelfmoordaanslag te plegen. Hij kon ontsnappen tijdens de gevechten en kon met veel geluk het land ontvluchten.

Hoewel deze historiek van belang is voor zijn huidige positie, wenst verzoeker tevens te benadrukken dat de huidige omstandigheden niet minder gevaarlijk zijn geworden.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de gevoegde stukken die aantonen dat zijn broer A. L. (...) nog steeds het Afghaanse leger dient, alsook dat er in zijn regio in de provincie Nangarhar nog steeds een imminent gevaar is indien hij zou terugkeren.

De Ambassade van Afghanistan heeft bovendien in een e-mail dd. 14 oktober 2019 aan de maatschappelijk werkster bevestigd dat verzoeker in het verleden bloot werd gesteld aan geweld door de taliban (zie stuk 11).

Uit het door verzoeker voorgelegde EASO-rapport dd. juni 2019 over Afghanistan blijkt overigens dat er in de provincie Nangarhar, buiten de hoofdstad Jalalabad, op heden nog steeds sprake is van willekeurig geweld:

In een arrest dd. 21/10/2019 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog als volgt geoordeeld: "In de eerste "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", van juni 2018, waarbij de periode van januari 2017 tot maart 2018 als algemene referentieperiode werd genomen, deelde EASO de provincie Nangarhar in bij de gebieden waar de mate van het willekeurig geweld zo hoog is dat slechts minimale individuele elementen worden vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die provincie een reëel risico loopt op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon."

"In de tweede en meer recente "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid."

"Waar EASO in juni 2018 de provincie Nangarhar nog beschouwde als een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat slechts minimale individuele elementen worden vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon, oordeelt EASO thans dat de provincie Nangarhar een gebied is waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. EASO voorziet evenwel in een uitzondering voor de stad Jalalabad, waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen ('a lower level of individual elements') is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid."

Verzoeker loopt door zijn loutere aanwezigheid in het district DARA-E-NUR een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven. Het is bij de actieve talibangroepering bekend dat zijn broer, A. L. (...) in dienst werkt van het Afghaanse nationale leger. Dit individueel element is reeds afdoende om, inzonderheid gezien de voorgeschiedenis, verzoeker onmiddellijk opnieuw in gevaar te brengen.

Zo werden tussen 1/01/2018 en 28/02/2019 12.309 personen afkomstig van de provincie Nangarhar ontvoerd.

Het dient bijgevolg aangenomen te worden dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand van onveiligheid kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Er blijkt niet dat de verwerende partij van oordeel was dat de veroordeling dd. 24/04/2017 opweegt tegen de overweging dat diens leven direct in gevaar dreigt te komen, laat staan waarom.

b.2 Afweging in het licht van artikel 8 E.V.R.M.

Het privé- en familieleven van verzoeker maakt een volgende bijzondere specifieke omstandigheid uit.

Art. 8 EVRM stipuleert:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van

de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. ”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een privé- en familieleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. ”

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde gefaald heeft de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van art. 8 EVRM.

Verzoeker verblijft in totaal reeds meer dan acht jaar in België. Gelet op deze verblijfsduur kan niet betwijfeld worden dat verzoeker in België lokale verankering kent - hij heeft hier zijn privéleven uitgebouwd, heeft hier zijn sociaal netwerk.

Hij wist op de privé-markt een huurwoning te vinden, waar hij voor zijn opsluiting reeds gedurende jaren verblijf heeft gehouden. Hij volgde meteen bij aankomst een integratiecursus en zocht meteen aansluiting bij taalcursussen teneinde de landstaal te kunnen spreken. Hij behaalde een attest van inburgering op 8/07/2013.

Ook tijdens zijn periode van detentie, die inmiddels bijna zal eindigen heeft verzoeker er alles aan gedaan teneinde zijn reclassering op punt te stellen. Hij kan bij zijn invrijheidsstelling aan de slag als verkoper in een kledingwinkel te Middelkerke (Sabawoon BVBA- zie stuk 6 arbeidsovereenkomst).

Verzoeker heeft reeds bewezen zich perfect geïntegreerd te hebben in de Belgische samenleving. Zijn behaalde diploma's en zijn werkervaring getuigen van zijn inzet en motivatie om zich de Belgische samenlevingsnormen eigen te maken.

Voor het moment van zijn opsluiting heeft concluant steeds over een tewerkstelling beschikt:

- Vanaf 2/09/2013 t.e.m. 1/09/2014: Sociaal Huis te OOSTENDE via artikel 60 OCMW-wet woonzorgcentrum A. Lacourt in OOSTENDE

- Vanaf 21/10/2014 t.e.m. 4/01/2015: TOM POUCE Brasserie te BRUGGE

- Vanaf 21/01/2015 t.e.m. 7/04/2015 via SYNERGIE BELGIUM bij FINE CLEAR EN CLEANDIENST als schoonmaker bij CLUB BRUGGE K.V.

- Vanaf 18/04/2015 t.e.m. 30/09/2015: TOM POUCE Brasserie te BRUGGE Vanaf 7/12/2015 t.e.m. 9/06/2016: Martin's Brugge (onderhoud en schoonmaak)

Verzoeker heeft reeds sinds jaren zich zien te integreren door de van bij aanvang de Nederlandse taal aan te leren en tegelijkertijd steeds een tewerkstelling te behouden. Ondanks hij zich in detentie in de strafinrichting te Wortel bevindt, is verzoeker erin geslaagd ook tijdens zijn opsluiting een geheel parcours van nuttige opleidingen voor de arbeidsmarkt, af te leggen. Onder meer wist hij in april 2019 het einddiploma voor bakker via het Centrum voor Volwassenenonderwijs in Turnhout met goed resultaat te volbrengen. Aansluitend op deze opleiding, werkt hij momenteel een opleiding tot hulpkok af. Zijn lesgevers zijn steeds positief over de leergierigheid en de doorzet van verzoeker (zie stuk 12 - overzicht onderwijscoördinator dd. 15/11/2019).

Van groot belang is dat hij tevens zijn verantwoordelijkheid heeft opgenomen jegens het slachtoffer van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Verzoeker is tot inzicht gekomen en heeft zijn spijt betuigd. Hij betaalt binnen zijn huidige mogelijkheden in detentie stipt maandelijks 25 euro aan het slachtoffer (zie stuk 7)

In Afghanistan verblijven de moeder, A.B. (...), de drie broers, zijn echtgenote, M. F. (...) en hun zoon, W. A. (...). De vader van verzoeker kwam reeds te overlijden. Zoals gezegd werken zijn broer A. S. W. (...) bij de politiediensten en zijn broer A. L. (...) bij de Afghaanse militaire diensten. Reeds voor verzoeker de vlucht nam naar België werd hij levensgevaarlijk bedreigd door de taliban. Verzoeker keerde nooit meer terug naar Afghanistan. Zijn zoon, A. W. (...), werd niet in Afghanistan, echter tijdens een kortstondig (legaal) vakantieverblijf te Pakistan verwekt. Verzoeker zijn echtgenote en zijn zoon hebben eveneens de wens om het gevaar in de regio te ontvluchten.

Het geheel van de feitelijke elementen toont de duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving van verzoeker aan. Gezien al het bovenstaande is er zeker sprake van een beschermenswaardig privéleven.

Middels een wettige verblijfstitel is verzoeker in de mogelijkheid om zelf voor voldoende inkomsten te zorgen, waartoe hij ten zeerste gemotiveerd is. Hij betaalde bovendien in het verleden zonder fout zijn huurlasten en heeft geen aanzienlijke schuldenlast.

Het door de (weliswaar de facto) uitzetting veroorzaakt nadeel voor verzoeker mag geacht worden zwaarder te wegen dan het voordeel voor de uitwijzende staat.

Doordat hij het privéleven dat hij op eigen krachten wist uit te bouwen in België, noodgedwongen zou moeten achterlaten, zal hij in Afghanistan ipso facto noodgedwongen in een volkomen sociaal isolement terecht komen. Inzonderheid de ernstige dreiging van fysiek geweld zal verzoeker weerhouden om er opnieuw een privéleven uit te oefenen. Hij zal onmogelijk zijn familieleden kunnen vervoegen, aangezien hij hen hierdoor in gevaar zou brengen.

In de bestreden beslissingen wordt met deze lange opbouw van een privéleven in België geenszins rekening gehouden.

De verwerende partij heeft bijgevolg niet afdoende het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel in acht genomen bij het motiveren van het bevel om het grondgebied te verlaten."

2.15. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken heeft de verwerende partij op omstandige wijze gemotiveerd waarom verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt nog steeds een gevaar te zijn voor de openbare orde. Conform artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet kon verwerende partij overgaan tot de afgifte van een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

2.16. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij met haar betoog wijst op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad herhaalt evenwel dat de eerste bestreden geenszins de verplichting voor verzoekende partij inhoudt om terug te keren naar Afghanistan. Het gehele betoog van verzoekende partij is aldus geenszins dienstig om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Zij maakt geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

2.17. Verzoekende partij voert voorts de schending aan van artikel 8 EVRM.

2.18. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin,

enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.18.1. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft deze een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.18.2. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

2.18.3. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van de verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken waarbij overwogen wordt:

“In de vragenlijst die u invulde, verklaarde u geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België.

U heeft 3 neven die in België wonen : R. A. S. (..) (op basis van de door u verstrekte gegevens niet terug te vinden in onze bestanden). N. F. (..) (geboren op 30.09.2001 te Sotan, van Afghaanse nationaliteit, erkende vluchteling sinds 12.10.2018) en N. S. (..) (geboren op 01.01.1993 te Sotan, van Afghaanse nationaliteit, erkende vluchteling sinds 14.04.2017). Opdat een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw neven, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Bijkomende elementen van afhankelijkheid met één van deze neven, worden niet aangetoond. U beperkt zich ertoe te stellen dat uw neven op het grondgebied verblijven. Hoewel zij toelating hebben u te bezoeken in de gevangenis, bezochten zij u tot op heden (28.05.2020) niet. Een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) voor wat betreft de relatie tussen u en uw neven is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

De contacten met uw neven kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in het land waar u zich zal vestigen.

In het formulier hoorrecht dat u op 14.05.2020 invulde, verklaart u dat u in 2014 in Pakistan huwde met de Afghaanse M. F. (..). In het asielgehoor d.d. 18.06.2012 gaf u reeds aan dat u verloofd was met M. F. (..). Uit nazicht blijkt dat er inderdaad een reisdocument voor vluchtelingen afgeleverd werd aan u op 04.03.2014 (geldigheidsduur van dergelijk document is in principe 2 jaar). Uw echtgenote zou volgens uw verklaringen op 02.07.2016 bevallen zijn van uw zoon A. W. (..) die verwekt zou zijn in Pakistan. Momenteel zouden zij woonachtig zijn in Afghanistan. Indien uw zoon weldegelijk op 02.07.2016 geboren werd en in Pakistan verwekt werd, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u ook in de loop van 2015 naar Pakistan afreisde. U geeft aan dat ook uw echtgenote en zoon de wens hebben Afghanistan te ontvluchten. Uit uw administratief dossier blijkt dat u nooit stappen ondernam om uw echtgenote in het kader van een gezinshereniging naar België te laten komen. Vóór u in de gevangenis terecht kwam had u nochtans de kans daartoe. Het is niet geweten hoelang uw echtgenote in Pakistan verbleef, u verklaarde wel dat uw schoonvader vroeger in Pakistan woonde. Er werd ook niet aangegeven waarom uw schoonfamilie ervoor koos terug te keren naar Afghanistan. U toont niet aan dat er onoverkomelijke obstakels zouden zijn om in de toekomst een gezinsleven uit te bouwen in Pakistan. U ging er meermaals en schijnbaar zonder problemen heen, uw schoonfamilie heeft er gewoond, u bent er gehuwd en uw zoon is er verwekt zoals blijkt uit uw eigen verklaringen.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet ontkent geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België. Op dat vlak is er dan ook geen sprake van een beschermenswaardige gezinsrelatie waarmee de verwerende partij had moeten rekening houden.

Verder merkt de Raad op dat de term 'familie- en gezinsleven' zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar meerderjarige verwanten in België, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. Verzoekende partij betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat zij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met één van haar neven heeft aangetoond. Zij maakt aldus niet aannemelijk daarmee een beschermenswaardige familierelatie te hebben in de zin van artikel 8 EVRM.

2.18.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar kritiek in essentie toespitst op de beoordeling inzake haar privéleven en meent dat deze niet correct is geschied.

2.18.5. In de bestreden beslissing kan volgende motivering terzake worden gelezen: *“U kwam op 18.06.2012 in België aan en u diende een asielaanvraag in. Hetzelfde jaar werd u het vluchtelingenstatuut toegekend. Een tweetal jaar na uw aankomst in België werd u al opgemerkt door de politiediensten omwille van een klacht wegens aanranding van de eerbaarheid die evenwel zonder gevolg geklasseerd werd. U was nog geen drie jaar in België toen u op 08.02.2015 samen met een vriend een vrouw met geweld verkrachtte.*

U verblijft ondertussen bijna 8 jaar in België waarvan u bijna de helft in detentie doorbracht.

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw privéleven. Het is immers begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier begon te ontwikkelen. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd kan worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd is, België verlaat. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren en een inburgeringsattest behaalde, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle erkende vluchtelingen of subsidiair beschermden die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn verplicht een inburgeringstraject te volgen. De contacten met vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door moderne communicatiemiddelen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Geheel terzijde kan opgemerkt worden dat de vrienden die toelating hebben u te bezoeken in de gevangenis allen van Afghaanse origine zijn.

U verklaart dag en nacht gewerkt te hebben in België en legt loonstrookjes, arbeidscontracten, uw loopbaangegevens en een werkgeversattest voor om dat aan te tonen. Dat u gewerkt heeft in België, wijzigt niks aan de vaststelling dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten vormt daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit uw persoonlijk handelen komt immers een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren en het valt helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen wanneer u in een gelijkaardige situatie terechtkomt. Dat u na uw vrijstelling onmiddellijk terug ergens aan de slag zou kunnen, garandeert niet dat u geen nieuwe feiten meer zal plegen. Op 08.02.2015, de dag dat u de ernstige feiten die tot uw veroordeling leidden, pleegde, had u immers ook gewerkt zoals blijkt uit het loopbaanoverzicht dat u voorlegde. De vaardigheden die u heeft opgepikt tijdens uw werk in België en de talrijke opleidingen die u in de gevangenis volgde o.a. als bakker, zijn voor u een meerwaarde en kunnen u in de toekomst van nut zijn.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, van het EVRM wordt een inmenging in het privéleven echter toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er werd reeds uitvoerig uiteengezet waarom uw gedrag geacht wordt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving en dit weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. Uit de aard en bijzondere ernst van de feiten waarvoor u veroordeeld werd, blijkt dat u door toedoen van uw persoonlijk gedrag een gevaar voor de samenleving vormt.”

Verzoekende partij betwist niet dat zij nog maar acht jaar in België is waarvan zij de helft in detentie heeft doorgebracht.

Verder blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in België een privéleven heeft ontwikkeld maar wijst zij op de ernst van de door verzoekende partij gepleegde feiten en op de vaststelling dat niet blijkt dat de banden die verzoekende partij met België heeft opgebouwd van die orde zijn dat nadat haar verblijfsrecht werd beëindigd, zij een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan. Het gegeven dat zij inspanningen heeft gedaan om Nederlands te leren en een inburgeringsattest behaalde getuigt niet van een verregaande band met België en verder blijkt ook niet dat verzoekende partij haar sociale contacten – die voornamelijk bestaan uit mensen van Afghaanse origine – niet via moderne communicatiemiddelen kan onderhouden.

Ook het gegeven dat verzoekende partij gewerkt heeft in België kan niet tot een ander besluit leiden nu zij ook gewerkt had op de dag dat zij de feiten pleegde en dit haar niet verhinderde de feiten te plegen zodat het hebben van een tewerkstelling geen garantie biedt op straffeloos gedrag. Verder oordeelt de verwerende partij dat zij alle competenties die zij heeft opgepikt tijdens haar werk in België en de opleidingen gevolgd in de gevangenis een meerwaarde zijn en in de toekomst haar elders van nut kunnen zijn.

2.18.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat zij al gedurende jaren in België verblijft en dat zij alhier haar privéleven heeft uitgebouwd. Zij wijst op het feit dat zij snel een huurwoning wist te vinden en zij ook taalcursussen en een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat zij opnieuw tewerk gesteld kan worden en dat zij in het verleden ook gewerkt heeft in België. Ook heeft zij tijdens haar detentie opleidingen gevolgd. Zij is ook tot inzicht gekomen en heeft haar spijt betuigd ten aanzien van het slachtoffer aan wie zij ook maandelijks betaalt.

Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat verzoekende partij acht jaar in België verbleven heeft en dat zij in die periode ook een privéleven heeft ontwikkeld maar wijst zij er terecht op dat verzoekende partij de helft van haar verblijfsperiode in de gevangenis heeft doorgebracht omwille van het plegen van zeer zwaarwichtige feiten. Verder acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij niet doet getuigen van een verregaande band met België en dat zij de vaardigheden die zij in België heeft opgedaan kan benutten naar de toekomst toe, elders dan België. De Raad oordeelt dat de verwerende partij geenszins op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat de private belangen van de verzoekende partij ondergeschikt zijn aan de belangen van de maatschappij ter voorkoming van strafbare feiten. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij geen correcte belangenafweging heeft doorgevoerd. Het loutere feit dat zij tot inzicht zou zijn gekomen en haar slachtoffer betaalt doet geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten en het hoge gevaar op recidive dat verzoekende partij stelt (de Raad verwijst dienaangaande naar de bespreking van het eerste middel).

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij Afghanistan is ontvlucht en dat aldaar haar familie verblijft maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij een incorrecte of kennelijk onredelijke afweging heeft gemaakt met betrekking tot haar privéleven in België. Het feit dat zij Afghanistan is ontvlucht maakt evenmin dat daardoor haar integratie in België positief beïnvloed wordt. Bovendien heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven heeft in België en dat niet blijkt dat verzoekende partij haar leven niet in Pakistan zou kunnen uitbouwen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit voor haar onmogelijk zou zijn, temeer zij in Pakistan een gezinsleven heeft gesticht en uit niets blijkt dat haar gezinsleden haar aldaar niet kunnen vervoegen. Haar betoog dat zij niet terug kan naar Afghanistan is, zoals reeds hoger gesteld, niet dienstig.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij enig nuttig gegeven in haar beoordeling veronachtzaamd heeft. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.19. Verzoekende partij toont geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aan.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.20. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Derde middel: schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel

Zoals reeds vermeld onder het eerste middel, stipuleert de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in artikel 2 en 3 dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat deze motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende zijn, d.w.z. dat deze “in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RW arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

Artikel 74/11, §1 en §2 van de Verblijfwet luiden als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.(eigen onderlijning)”

Bij het opleggen van een inreisverbod moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Zelfs wanneer er sprake is van een veroordeling voor een ernstig misdrijf, dan is dit op zich niet voldoende om te oordelen dat er een ernstig gevaar is voor de openbare orde. Er dient in ieder individueel geval te worden nagegaan of er sprake is van een actueel en ernstig gevaar voor de samenleving.

Er wordt verzoeker een inreisverbod van 10 jaar opgelegd. Dit is niet louter een overschrijding van de normale maximumtermijn van 5 jaar, maar een verdubbeling ervan.

Ondanks het feit dat dit een uitzonderlijk zwaar inreisverbod is, is de motivering van de duur van dit inreisverbod uiterst beperkt.

De administratieve overheid heeft de plicht niet enkel de overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar te motiveren en hierbij de nodige belangenafweging te maken, ook de bepaling van de eigenlijke duur moet worden gemotiveerd waarbij de beginselen vermeld onder dit middel in acht moeten worden genomen.

Er wordt in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat een inreisverbod van 10 jaar “proportioneel is daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde”.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is er geen sprake van een actueel gevaar, laat staan een concrete analyse hiervan, en wordt er geen rekening gehouden met de omstandigheden die als tegenaanwijzingen dienen voor recidive.

Niettemin verzoeker absoluut erkent dat de gepleegde feiten laakbaar zijn en deze ernstig te nemen zijn, wenst hij te duiden op het feit dat hij inmiddels zijn spijt heeft betuigd.

Bovendien heeft verzoeker zijn gehele straf uitgevoerd, aangezien de datum van de einde van de strafuitvoering op 7/06/2020 werd bepaald. Verzoeker heeft geen enkele strafuitvoeringsmodaliteit kunnen genieten, zoals onder meer een verzoek met het oog op een vervroegde invrijheidsstelling vanwege zijn onzekere verblijfsstatus. Hij heeft uit de lange detentieperiode lering getrokken.

Het feit dat verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf, is op zich geenszins een afdoende verklaring waarom een inreisverbod van 10 jaar proportioneel zou zijn. Nergens blijkt dat de gemachtigde bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met het opgebouwde privé-leven.

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens; zij heeft geen rekening gehouden met het individueel en actueel gedrag van verzoeker en is zo tot een besluit gekomen dat de proportionaliteitstoets niet doorstaat.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.”

2.21. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit

de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Verder wordt ook gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij op 24 april 2017 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van vier jaar en ontzetting uit de rechten conform artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan verkrachting door middel van geweld, dwang of list mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of een geestelijk gebrek van het slachtoffer.

De verwerende partij wijst verder op het karakter en de ernst van de gepleegde feiten en concludeert dat hieruit kan afgeleid worden dat verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Zij stelt dat een inreisverbod van tien jaar dan ook proportioneel is. De verwerende partij heeft ook het gezins- en privéleven van verzoekende in ogenschouw genomen, alsook haar gezondheidstoestand.

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds gemotiveerd waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor tien jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.22. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.23. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.24. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.25. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de veroordeling die de verzoekende partij heeft opgelopen, maar er ook aan toevoegt dat het karakter en de ernst van de gepleegde feiten doen besluiten dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te verstoren.

Zoals blijkt uit artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voor de interpretatie van het begrip “bedreiging voor de openbare orde” is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor

Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. Het Hof stelt in §§’n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08 A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Er kan in casu niet aan voorbijgegaan worden dat de veroordeling van 2017 betrekking heeft op bijzonder zware feiten. Verder blijkt ook waarom het risico op recidive zeer hoog wordt ingeschat. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel. Door de mening te zijn toegedaan dat zij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde, slaagt verzoekende partij er hoegenaamd niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt waarom zij nog steeds een hoog recidivegevaar vertoont. Verzoekende partij herhaalt in wezen haar kritiek zoals uiteengezet in het eerste en tweede middel maar zij slaagt er daarmee niet in afbreuk te doen aan de motieven van het bestreden inreisverbod. De Raad verwijst terzake ook naar zijn bespreking van het eerste en tweede middel. Zoals duidelijk naar voren komt uit de motieven van het bestreden inreisverbod werd wel degelijk een afweging gemaakt inzake het gezins- en privéleven van verzoekende partij en werd tevens omstandig gemotiveerd waarom verzoekende partij nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt omstandig gemotiveerd waarom een inreisverbod van tien jaar in casu proportioneel is.

2.26. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER